

SHEAVES FROM TAMIL MUSE

SELECTED AND EDITED BY
P. SRI. ACHARYA

SECOND
ALL INDIA WRITERS' CONFERENCE
MADRAS, 1959

Sheaves from Tamil Muse

Selected and Edited by
P. SRI. ACHARYA

Second All India Writers' Conference
MADRAS, 1959

First Printed—Dec. 1959

Kabeer Printing Works, Madras (4153).

INTRODUCTION

Tamilnad is rich in her heritage of literary and religious thought. Her genius for assimilation of, and response to new influences has won for her children a forward place on the Indian scene. Though it belongs to the 'Southern Country' (Deccan or Dakshina from the Vindhya Mountains to Kanya Kumari), it has always felt that the Himalayas, the Ganges and the Vedas are its Common heritage. What is known as Kerala today originally formed part of Tamilnad and was referred to as Cheranad or Malainad, the term Malayalam being used to denote the country and not, till recently the language. Literary contributions of the early Chera poets like Ilango the author of *Silappadikaram*, the Alvar Kulasekara and the Saiva Saint Cheraman Perumal are now considered as genuine Tamil classics. A triangular territory between the seas with the cape as the apex, Tamilnad has, through two thousand years of her literary history been contributing many characteristic elements to our common Indian culture, the Tamils always feeling that their cultural heritage was not theirs only.

Tamilnad believed that it could live in friendship and unity and tolerance not only with other parts of India, but with Ceylon, the far-east and even Greece and Rome with whom it once kept unceasing commerce. 'The world is my village, everyman my kinsmen', says an ancient Tamil poet. 'I believe in one God and one family of Mankind', proclaims a great

Saiva poet-Seer. The Tamils were never slow to take advantage of their contact with other countries and cultures and assimilate the best in them. In recent times their contact with the West and particularly with England has enabled them to imbibe the best from English literature and produce Bharathi the poet-patriot who is indeed a fine product of the blend of the cultures of the East and the West. The Tamils are proud that if they received, they also gave and that what assimilation there has been through centuries has been mutual and not one-sided.

II

In ancient times the Roman Women were proud to adorn themselves with the pearls from Tamilnad which fetched fabulous prices. Sangam classics and accounts of travellers tell us of the finely shaped ships of the Yavanas, (Greeks and Romans) which used to visit the Tamil ports such as Puhar and Musiri, laden with gold, taking away in exchange pearls and pepper, scents and spice, cotton and silk fabrics. Pliny an ancient Roman historian complained that trade with India (Tamilnad) drained the Roman empire of her wealth. According to one stanza in Purananuru, bags of pepper made the shore of the flourishing port of Musiri groan, as it were, under their weight.

To the Yavanas there are about ten references in the Sangam literature, *Mullaippattu* referring to them as Mlechas. Though their commercial interests were predominant, we find them also serving as body-guards and

palace-guards, to Tamil kings. The Yavana trade declined about 200 A.D. and Prof. S. Vaiyapuri Pillai, correctly observes that the Sangam poets who refer to the Yavanas must have lived between 100 A.D. and 250 A.D.

The connection of Tamil India with the countries of the East was of a more intimate character than with those of the West. Not only did the Tamils carry on a lucrative trade with the islands of the East Indies, Polynesia, Malaya and China, but they also contributed a great deal to the culture of these countries. Influences from the Tamil country particularly in regard to arts and religious beliefs have reached Malaya, Sumatra, Java, Bali, Cambodia and Siam.

The relations between Ceylon and Tamil India have naturally of a far more intimate character than with the rest of the world. Though the Sinhalese and the Tamils of Ceylon have each built a characteristic civilization, it is a historical fact that they mingled at times in inter marriage and that the two races together have made the real history and composite cultures of Ceylon. It is indeed a remarkable synthesis.

Buddhism seems to have come to Tamil India from Ceylon at the beginning of the Christian era. *Silappathikaram*, the famous Tamil epic has recorded a tradition that Gajabahu the Ceylonese king was present at the Chera Capital at the time of the installation of the *Kannaki* image by *Senkuttuvan* a great Chera king of the Sangam period. Gajabahu the First ruled from 171—193. A. D. and Senkuttuvan who ruled,

according to a Sangam poet, for fiftyfive years has been assigned by Prof. Vaiyapuri to 170—226 A. D. Mahavamsa a pious Sinhalese narrative with much historic truth and more edifying legends gives us many details about the relations, friendly and otherwise, between the Tamil kingdoms and the ruling Sinhalese family of Ceylon. As a result of such relations Tamilian contribution to the culture of Ceylon, notably in the realms of art, architecture and literature, must have been of a profound nature. Northern Ceylon still speaks the Tamil language, and Tamil Saivism has gained a firm footing in the Island, the temples of Siva rising side by side with the Buddhist shrines.

In India itself we find the Tamil influence full of the devotion of the tropic south mingling with the cultural and spiritual influences of the North even during the Sangam age. And yet Tamil life has followed through the ages a distinct pattern and evolved a distinctive type of cultures. Great poets like Tiruvalluvar have laid down ethical and cultural principles for people to follow. The Tamilian has enriched himself by following them as well as the maxims of practical morality of Avvaiyar and many others. He has also enriched his life by evolving his own cults of Saivism and Vashnavism and his own emotional hymnology. He has absorbed the best in Jaina and Buddhist religious and even tried to absorb the Sufism of Islam and the truth of Christianity in his culture. He has erected great temples for the culture of soul, mind and body. The grand temple

at Tanjore was built by Rajaraja at the time of the Norman Conquest to celebrate the victory of his armies and the temples of Kanchi as well as the monolithic shrines of Mamallapuram were reared by Pallava genius before Rajaraja appeared on the scene. Even before the Sangam age, flourished the Chera, Chola and the Pandya monarchies. The Cholas reached the pinnacle of their power under Rajaraja and Rajendra (985—1044.) Intense literary, religious and architectural activities after the Sangam age were the great achievements of the Pallava and Chola periods of Tamil history. With the decline and fall of the Chola Empire in the thirteenth century, came the decline of Tamil literary and cultural development also.

The way was prepared for the remarkable achievements of the Pallavas and the Cholas by Saiva Nayanamars and Vaishnava Alvars who offered salvation to all and preached the gospel of spiritual self-surrender and Divine grace. Their devotional lyrics inspired the Pallava and Chola monarchs to build great temples and inspired Kamban himself the greatest of Tamil poets to compose his Ramayana. They are also responsible for the conception and development of art, such as the superb dancing Siva, a unique emblem of Cosmic activity. Even after the decline of Tamil literature and after the fall of Tamil Kingdoms, we find the high spiritual tradition of the old Tamil mystics preserved in the songs of Kumaraguruparar, the Thayumanavar and Ramalingaswamigal. The sublime intuitive utterances of the Alvars and Nayanmars have

profoundly influenced even Bharathi whose coming is a epoch of the greatest importance to modern Tamil literature as well as to our national awakening.

The literature of the Tamils including their devotional poetry is a mirror which reflects the story of their civilisation and culture down through the centuries. Generally speaking, the Sangam classics and Tolkappiam (the oldest grammar extant in Tamil) form our basic literature which furnished a mine of information about the ancient history of the Tamil people. Though they show clear traces of Sanskrit influence, none can deny the fact that there are in them indigenous elements of great historical and literary importance. The whole course of evolution of Tamil literature indeed bears testimony to the observation of Rabindranath Tagore that 'the transcendental thought of the Aryan, by its marriage with the emotional and creative art of the Dravidian, gave birth to an offspring which was neither fully Aryan nor Dravidian, but Hindu?'

III

Most of the Sangam classics consisting of the Ten Idylls (including Nedunalvadaï and Mullaihpattu) and the Eight Anthologies called Ettutogai including Purananuru, Kuruntogai and Kalitogai belong to the early centuries of the Christian era. I agree with Prof. S. Vaiyapuri Pillai that Tolkappiam should be given a date posterior to the period of Sangam works. The Sangam classics contain historical material

about the contemporary political, social, economic and religious life of the people and are a sure guide to gain an insight into the thoughts and feelings and aims and aspirations of the Kings, Chieftains and common people who lived in those times. They have excited the interest and kindled curiosity of men and given keen and lasting pleasure to the passionate few who can no more neglect them, to use the language of Arnold Bennett, than the bees can neglect flowers.

Sankam Tamil aims at economy of expression and pregnancy of thought. The magnificent sweep of the long poems and the splendid word-pictures of the short poems show the life in Tamil India so accurately that their love of the poets for the land of their birth is quite apparent. There are minute descriptions of the natural beauty of spots and of the dawn and the evening and of the lasting and intimate contact of the people with Nature.

There is a fundamental division in Tamil poetry-the division of *Aham* and *Puram* probably on the basis of psychological experience. *Aham* means the 'subjective' as opposed to *Puram* which means the 'objective'. Briefly it may be stated that love poetry is *Aham*, and all the other forms of poetry are included in *Puram*.

To the Sangam bards love and war were the most absorbing subjects. To them as it is to ourselves today love was the most complex emotion with an enormous range. Love at first sight was a well established phenomenon, the lover experiencing a heightened vitality and finding new significance and savour in life. This love

we find described in Aham poetry with Nature as the fitting sympathetic background. The poets knew that falling in love was 'non rational', reason and experience playing a part later. They believe that love often chooses a right, reason and experience reconciling subsequently thenon-rational emotions and sentiments with the hard facts of practical living. Like Robert Bridges the ancient Tamil poets who sang of love seem to be convinced that 'love is a fire in whose devouring flames all earthly ills are consumed'.

In Sangam poetry we find described the whole range of emotions and sentiments implied in the little word Love. The poets have described 'mothe-rlove and self-love father love children's love for their parents...brotherly love and love of one's home and country, love of money and love of power' besides the pre-eminent love between man and woman. They knew how to transmute personal love into love of beauty and lovely things into love of beauty in nature and life. It is this love of the Sangam poetry we find transmuted into the BHAKTHI of the poetry of the Alvars and Nayanmars.

In what is called *Puram* poetry, the study of nature becomes mainly objective. We find in *Purananuru* some of the best pieces in nature poetry abounding in suggestive similes and metaphors drawn from nature and life.

But in *kalitohai* (Koli odes), *Kurunthohai* and other works of Aham poetry, we find much of the sympathetic intrerpretation of Nature through figures of speech and apostrophes made by lovers to natural objects like the sea and the

moon, the wind and the cloud. Aham poetry describes the human passions of those who lived and laboured in close contact with nature. In the words of Mr. Thani Nayagam, 'Many of these poems are landscapes in verse'.

After the age of the Sangam, Tamil literature seems to be marked by three phases of renaissance. The twin epics of Silappadikaram and Manimekalai belong to the post Sangam phase, although Manimekalai is a much later flowering than Silappadikaram. The incomparable Kural must have been a work of a slightly later period than the Sangam classics. The hymnists Appar and Gnana Sambandar appeared in the Seventh century heralding the dawn of what may be called the great Bhakthi Era in Tamilnad. They and other hymnists like Tirumular, Tirumalichai Alvar of the eighth century and Manicka Vachakar and Nammalvar of the ninth revolutionised the realms of poetry and introduced a new epoch of religion and art. They have made religion the guiding principle of Tamil life and art. In the wake of this new life in Tamil literature, the famous Kamban appeared at the end of the twelfth century. After Kamban there has been no creative period in Tamil literature till we come to Bharathi in the twentieth century.

IV

Our Tamil renaissance in all its phases was not an intrusion from outside filling a vacuum, but distinctly indigenous in its inspiration, one part deriving its nourishment from the soil of

the past and the other receiving from outside cheerfully and gracefully through the vast hospitality of the Tamil mind and heart. The renaissance for which Bharathi is responsible has moden western elements, but is basically conditioned by the Tamil tradition. The children of the Bharathi renaissance are in a favourable position to reassess the values of old Tamil literature and to understand properly its message to modern Tamilnad as well as to the rest of India.

This booklet is a very humble attempt to give the reader an insight into the Tamil heritage and the message of Tamil culture through stray voices from Tamil Muse. The translations trying to give an English replica of the originals have succeeded, I think, in capturing some measure of their charm and spirit. If this little book receives a kindly welcome and can win some lovers of literature to an appreciation of Tamil I shall feel well repaid.

In this correction I should like to express my deep indebtedness to the several translators who, out of pure love, have contributed their mite. My hearty thanks are due to Dr. V. Raghavan for his transliteration of Tamil text into Devanagari script. It is indeed a bold and original stroke worthy of a memorable occasion. We Congratulate Kabeer Printing Works on their prompt and excellent work.

P. SRI.

SCHEME OF DEVANAGARI TRANSLITERATION

४   ॠ   ॡ

४४   ॠॠ   ॡॡ

४   ॠ   ॡ

Short o and e are in smaller types
with a stroke underneath.

V. R.

அன்னையின் திருமொழி

அன்னையின் சந்நிதியில்

தமிழ்

ஓங்கலிடை வந்து, உயர்ந்தோர் தொழவிளங்கி,
ஏங்குஒலிநீர் ஞாலத்து இருள்கடியும்—ஆங்கு அவற்றுள்,
மின்றேர் தனிஆழி வெங்கதிர் ஒன்று; ஏனையது
தன்றேர் இலாத தமிழ். (தண்டியலங்காரம்)

अन्नैयिन् तिरुमोलि

अन्नैयिन् सन्निधियिल्

तमिल्

ओङ्गलिडै वन्दु, उयर्न्दोर् तोलुவிळङ्गி,
एङ्गु ओलिनीர் जालत्तु इरुळ்கडियुम्-आङ्गु अवर्ळ्,
मिन्नेर् तनि आलि वेङ्गतिர் ओந்ரு—; एनैயடு
तन्नेर् इलाद तमिल्. (दण्डियलङ्कारम्)

INVOCATION TO TAMIL MUSE

[Translated by R. S. Desikan]

Behold the sun rising in all his majesty behind the eastern hills. Him men on earth worship. He chases away the darkness of the sea-girt earth. Likewise, oh muse of unsurpassed glory and splendour, you are born of the hills. The wise and the learned burn incense at your shrine, for you drive the darkness within.

(Thandi Alankaram)

கலைமகள்

என்னை யுடையாள் கலைமடந்தை, எவ்வுயிர்க்கும்
 அன்னை யுடைய அடித்தளிர்கள்—இன் அளி சூழ்
 மென்மலர்க்கே தங்கும் எனஉரைப்பர் ; மெய்யிலா
 வன்மனத்தே தங்குமோ வந்து? (தண்டி காப்பு)

कलैमहर्

एन्नै युडैयाळ् कलैमडन्दै, एंव्वुयिर्कुम्
 अन्नैयुडैय अडित्तळिर्कळ्-इन् अळि शूल्
 मेन्मलर्क्के तङ्गुम् एन उरैप्पर् ; मेय्यिला
 वन्मनत्ते तङ्गुमो वन्दु? (दण्डि काप्पु)

IN PRAISE OF LOVE AND TRUTH

[Translated by R. S. D.]

Oh Goddess of learning, oh mother of all life
 on earth you have your abode in a tender bee-
 encircled flower. Will you dwell in the untruth-
 ful granite heart of your servant?

(Thandik Kappu)

சூரியன்

விரிதிரைப் பெருங்கடல் அமிழ்தத்தன்ன
 ஒருமுதற்கடவுள் ! நிற்பரவுதும், ' திருவொடு
 சுற்றம் தழீஇ, குற்றம் நீக்கி,
 துன்பம் தொடரா இன்பம் எய்தி,
 கூற்றுத்தலை பணிக்கும் ஆற்றல் சான்று,
 கழிபெருஞ் சிறப்பின் வழிவழிபெருகி,
 நன்றறி புலவர் நாப்பண்
 வென்றியொடு விளங்கி மிகுகம்யாம் ' எனவே.

(தொல்காப்பிய உரை)

सूरियन्

विरितिरैप्पेरुङ्कडल् अमिल्दत्तन्न
 ओरुमुदस्कडवुळ्, निरुपरवुडुम् 'तिरुवोडु
 शुर्म् तलीइ, कुर्म् नीक्कि,
 तुन्बम् तोडरा इन्बम् एय्दि,
 कूर्त्तलै पनिकुम् आर्ल् शान्ரு,
 कलिपेरुञ् शिरप्पिन् वलिवलि पेरुहि,
 नन्ऱरि पुलवर् नाप्पण्
 वेन्ऱियोडु विळङ्गि मिक्कुक्कम् याम्' एन्वे. (तोल्काप्पिय उरै)

TO THE SUN

[Translated by R. S. D.]

Like the nectar that is churned out of the ocean, oh sun, you emerge out of the bosom of the deep. We worship you the Ancient One. Give us abundant wealth and the sweet company of loving kith and kin. Make us turn away from wrongful deeds. Bestow on us the unalloyed joy and fortify us with a strength that may even humble death. Let us be seated triumphantly in the very centre of the assembled host of the wise.

(Tholkappia Urai)

திருமகள்

நெய்யொடு திரிஒக்கச்
 செய்யானைச் சேர்வார்க்கு,
 பொய்யாத உள்ளமே
 மெய்யாதல் வேண்டுமே. (தொல்காப்பிய உரை)

तिरुमहळ्

नेय्योडु तिरिओक्कच्
 च्चेय्यालैच् चेर्वक्कु,
 पोय्याद उळ्ळमे
 मेय्यादलै वेण्डुमे.

(तोल्काप्पिय उरै)

TO THE GODDESS OF WEALTH

[Translated by R. S. D.]

May I be pure of heart and be linked to you,
 oh Goddess of wealth, like the oil feeding the
 burning wick.

(Tholkappia Urai)

சைவ வைஷ்ணவ சமரசம்

அண்ணல் ஏற்று எழில் ஊர்தி
 அருமறை முதல்வனும்,
 தண்ணறுங் கமழ் துழாய்த்
 தாமரைக் கண்ணனும்,
 வண்ணம்வேறு, உடம்பு ஒன்றாய்
 வானவில் அனையரே. (தொல்காப்பிய உரை)

शैव वैष्णव समरसम्

அணல் எர் ஸுலில் ஊர்தி
 அருமரே முதல்வனும,
 தணரூட் கமல் துலாய்த்
 தாமரைக் கணனும,
 வணமவேரு, உடம்பு அந்ராய்
 வானவில் அனையரே.

(तोल्काप्पिय उरै)

NO MORE WRANGLING

Wrangle not, oh man, for Siva, the flaming one that rides the majestic bull, and Vishnu, the dark beautiful one that wears the wreath of basil are like the rainbow of one mould but of different hue.

(*Tholkappia Urai*)

சங்கத் தமிழ் : பத்துக் கதிர்கள்

அரண்மனையில் அரசி நிலை ;

பாசறையில் அரசன் நிலை

புனையா ஓவியம் கடுப்ப, புனைவு இல்
தளிர் ஏர் மேனி, தாய சுணங்கின்,
அம்பனைத் தடைஇய மென்தோள், முகிழ் முலை,
வம்பு விசித்து யாத்த, வாங்கு சாய் நுகப்பின்,
மெல் இயல் மகளிர் நல் அடி வருட,
நரை விராவுற்ற நறு மென் கூந்தல்
செம் முகச் செவிலியர் கைம் மிகக் குழீஇ,
குறியவும் நெடியவும் உரை பல பயிற்றி,
'இன்னே வருகுவர் இன் துணையோர்' என,
உகத்தவை மொழியவும் ஒல்லாள், மிகக் கலுழ்ந்து—
நுண்சேறு வழித்த நோன் நிலைத் திரள் கால்,
ஊறு வறு முலை கொளீஇய, கால் திருத்தி,
புதுவது இயன்ற மெழுகு செய் படமிசை,
திண் நிலை மருப்பின் ஆடுதலை ஆக,
விண் ஊர்பு திரிதரும் வீங்கு செலல் மண்டிலத்து,
முரண் மிகு சிறப்பின் செல்வனோடு நிலைஇய,
உரோகிணி நினைவனள் நோக்கி, நெடிது உயிரா,
மாயிதழ் ஏந்திய மலிந்து வீழ் அரிப்பணி,
செவ்விரல் கடைக்கண் சேர்த்தி, சில தெறியா,
புலம்பொடு வதியும் நலம் கிளர் அரிவைக்கு
இன்னு அரும் படர் தீர, விறல் தந்து,
இன்னே முடிகதில் அம்ம!—மின் அவிர்

ஓடையொடு பொலிந்த வினை நவில் யானை
 நீள்திரள் தடக்கை நிலமிசைப் புரள,
 களிறு களம் படுத்த பெருஞ் செய் ஆடவர்,
 ஒளிறு வாள் விழுப்புண் காணிய, புறம் போந்து,
 வடந்தைத் தண்வளி எறிதொறும் நுடங்கி,
 தெற்கு ஏர்பு இறைஞ்சிய தலைய, நன்பல்
 பாண்டில் விளக்கில், பருஉச் சுடர் அழல,
 வேம்பு தலையாத்த நோன்காழ் எஃகமொடு
 முன்னோன் முறைமுறை காட்ட, பின்னர்,
 மணி புறத்து இட்ட மாத் தாட் பிடியொடு
 பருமம் களையாப் பாய் பரிக் கலி மா
 இருஞ்சேற்றுத் தெருவின் எறிதுளி விதிர்ப்ப,
 புடைவீழ் அந்துகில் இடவயின் தழீஇ,
 வாள்தோட் கோத்த வன்கண் காளை
 சுவல் மிசை அமைத்த கையன், முகன் அமர்ந்து,
 நூல் கால்யாத்த மாலை வெண்குடை
 தவ்வென்று அசைஇ, தாதுளி மறைப்ப,
 நள்ளென் யாமத்தும் பள்ளி கொள்ளான்,
 சிலரொடு திரிதரும் வேந்தன்,
 பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழிலே.

(நெடுநல்வாடை)

शङ्खत्तमिल् : पत्तुक्कदिहल्

अरण्मनैयिल् अरशि निलै ;

पाशरैयिल् अरशन् निलै

पुनैया ओवियम् कडुप्प, पुनैवु इल्

तळिर् एर् मेनि, ताय शुणङ्गिन्,

अम्बणैत् तडै इय मेन् तोल्, मुहिल् मुलै

वम्बु विशित्तु यात्त, वाङ्गु शाय् नुशुप्पिन्,

मेल् इयल् महळिर् नल् अडि वरुड,

नरै विरावुर् नरु मेन् कून्दल्

शेम् मुहच् चेविलियर् कैम् मिहक् कुलीइ,
 कुंरियवुम् नेडियवुम् उरै पल पयिर्नि,
 'इन्ने वरुहुवर् इन् तुणैयोर्' एन,
 उहत्तवै मोलियवुम् ओल्लाळ् मिहक् कलुलुन्दु,—
 नुण् शेरु वलित्त नोन् निलैत्तिरळ् काल्,
 ऊरा वरु मुलै कोलीइय, काल् तिरुत्ति,
 पुडुवडु इयन्नर् मेळुहु शेय् पडमिशै,
 तिण् निलै मरुप्पिन् आडुतलै आह,
 विण् ऊरुप्पु तिरितरुम् वीडुगु शेलल् मण्डिलत्तु,
 मुरण् मिहु शिरप्पिन् शेल्वनोडु निलैइय,
 उरोहिणि निनैवनळ् नोक्कि, नेडिडु उयिरा,
 मा इदल् एन्दिय मलिन्दु वीलुअरिप्पनि,
 शेव्विरल् कडैक्कण् शेत्ति, शिल तेरिया,
 पुलम्बोडु वदियुम् नलम् किलर् अरिवैक्कु
 इन्ना अरुम् पडर् तीर, विरल् तन्दु,
 इन्ने मुडिहदिल् अम्म !—मिन् अविर्
 ओडैयोडु पोलिन्द विनै नविल् यानै
 नीळ् तिरळ् तडक्कै निलमिशैप् पुरळ्,
 कळिरु कळम् पडुत्त पेरुज् शेय् आडवर्,
 ओळिरु वाल् विलुप्पुण् काणिय, पुरम् पोन्दु,
 वडन्दैत् तण्वलि एरितोरुम् नुडङ्गि,
 तेरुक्कु एरुप्पु इरैजिय तलैय, नन्पल्
 पाण्डिल् विळक्किल् परूउच् चुडर् अल्ल,
 वेम्बु तलैयात्त नोन्काल् ए०कमोडु
 मुन्नोन् मुरैमुरै काट्ट, पिन्नर्,
 मणि पुरत्तु इट्ट मात् ताट्ट पिडियोडु

परमम् कलैयाप् पाय् परिवकलि मा
 इरुञ्शेरुत् तेरुविन् एरितुलि विदिप्प,
 पुडैवील् अन्तुहिल् इडवयिन् तलीइ,
 वाल्तोद् कोत्त वन्कण् कालै
 शुवल् मिशै अमैत्त कैयन्, मुहन् अमरन्दु,
 नूल् काल्यात्त मालै वेण्कुडै
 तव्वेन्रु अशैइ, तातुलि मरप्प,
 तळ्ळेन् यामत्तुं पळिल क्कोळ्ळान्,
 शिलरोडु तिरिदरुम् वेन्दन्,
 पलरोडु मुरणिय पाशरैत्तोल्लै.

(नेडुनल्वाडै)

THE PALACE AND THE CAMP

[Translated by J. M. S.]

She presented the form of a picture as yet unfinished, and without the final touches by the painter. Her delicately built chamber-maids with slender waists and complexion resembling the tenderest mango leaves but sallowed, their shoulders broad and smooth as the bamboo, and of swelling lotus bosoms strapped tight, gently massage the unadorned feet of the Queen in the hope of bringing on sleep.

Nurses just turning grey, of cheerful but ruddy faces, becoming anxious, crowd round the sorely troubled queen and tell her tales which would soothe her, ever assuring her, merely to comfort her, that her dear Lord would be there that very day. She is not comforted, but turns her look on the canopy above her. The moon and the starry heaven are painted in the order of the zodiac signs beginning with Aries on the oiled canvas held up on legs of carved workman-

ship with bulky round bases varnished with red-lac. Her eyes are fixed on the bright star *Urohini* (Alderbaran or a Taurus in the pleidaes) which is never apart from her Lord, the Moon. She bewails her lot that she has not such good fortune as never to be apart from her husband. Tears collect in her deep, dark eyes; She scatters them with the tips of her tender fingers and draws a deep sigh off and on. While the lady lay thus disconsolate, one of the elderly ladies-in-waiting approached the Goddess of Victory *Korravai* (one form of Lakshmi) and prayed to Her as follows :

“Good Mother ! The king fighting against the heroic warriors of his opponents, whose achievements in actual battles consisted in the cutting down of the trunks of war-elephants, is wounded, and has just returned to camp to have his wounds dressed. The cold north wind beats; at every gust, the thick vertical flames of the many lamps are beaten prone towards the south. The general preceded by a licitor carrying a javelin with a wreath of neem leaves on top, leads the way introducing to him the wounded warriors in order. The elephants and horses forming his escort in full accoutrement of war stand out in the miry, wet streets shaking off the drops of the drizzling rain. He holds in his left hand the upper cloth slipping down his shoulder; and his right hand rests on the shoulder of the stout-hearted warrior who carried the king’s sword hanging from his shoulder. Greeting with a smile each of the wounded warriors, he passes, his victorious umbrella

decorated with garlands of pearls, protecting him from the noisily beating rain. Thus moving through his camp, the king does not retire to bed even at dead of night with noise peculiarly its own. Such happens to be the round of duties in camp of this redoubtable warrior carrying as he does his campaign against a combination of enemies, and may his strenuous campaign come to a victorious finish even to-day."

(Nedunalvadaï, from Pathuppattu, Nakkiranar.)

பாசறையில் அரசனது சிந்தனையும் வெற்றி முடிக்கமுடும்

வேறு பல் பெரும் படை நாப்பண், வேறு ஓர்,
நெடுங் காழ்க் கண்டம் கோலி, அகம் நேர்பு,
குறுந்தொடி முன்கை, கூந்தல் அஞ் சிறு புறத்து,
இரவு பகல் செய்யும் திண்பிடி ஒள் வாள்
விரவு வரிக் கச்சின் பூண்ட, மங்கையர்
நெய் உமிழ் சுரையர் நெடுந் திரிக் கொளீஇ,
கை அமை விளக்கம் நந்துதொறும் மாட்ட,
நெடு நா ஒள் மணி நிறுத்திய நடு நாள்,
அதிரல் பூத்த ஆடு கொடிப் படாஅர்
சிதர் வரல் அசைவளிக்கு அசைவந்தாங்கு,
துகில் முடித்துப் போர்த்த தூங்கல் ஒங்கு நடைப்
பெரு மூதாளர் ஏமம் சூழ—

பொழுது அளந்து அறியும், பொய்யா மாக்கள்,
தொழுது, காண்கையர், தோன்ற வாழ்த்தி,
'எறிநீர் வையகம் வெலீஇய செல்வோய்! நின்
குறுநீர்க் கன்னல் இணைத்து' என்று இசைப்ப—
மத்திகை வளைஇய, மறிந்து வீங்கு செறிவுடை,
மெய்ப்பை புக்க வெரு வரும் தோற்றத்து,
வலி புணர் யாக்கை, வன்கண் யவனர்
புலித் தொடர் விட்ட புனை மாண் நல்கில்,
திருமணி விளக்கம் காட்டி, திணஞாண்

எழினி வாங்கிய ஈர் அறைப் பள்ளியுள்—
 உடம்பின் உரைக்கும், உரையா நாவின்,
 படம் புகு மிலேச்சர் உழையர் ஆக,
 மண்டு அமர் நசையொடு கண்படை பெருஅது,
 எடுத்து எறி எஃகம் பாய்தலின், புண் கூர்ந்து,
 பிடிச் கணம் மறந்த வேழம்—வேழத்துப்
 பாம்பு பதைப்பன்ன பருஉக் கை துமிய,
 தேம்பாய் கண்ணி நல்வலம் திருத்தி, [துமிபு
 சோறு வாய்த்து ஒழிந்தோர்—உள்ளியும் ; தோல்
 வைந்நுனைப் பகழி மூழ்கலின், செவி சாய்த்து,
 உண்ணாது வயங்கும் மா சிந்தித்தும் ;
 ஒருகை பள்ளி ஒற்றி, ஒரு கை
 முடியொடு கடகம் சேர்த்தி, நெடிது நினைந்து—
 பகைவர்ச் சுட்டிய படையொள் நோன்விரல்,
 நகை தாழ் கண்ணி நல் வலம் திருத்தி,
 அரசு இருந்து பணிக்கும் முரசு முழங்கு பாசறை.
 (முல்லைப் பாட்டு)

पाशरैयिल् अरशनदु शिन्दनैयुम् वेरिं मुलवकमुम्

वेरु पल् पेरुम् पडै नाप्पण्, वेरु ओर्,
 नेडुङ् कालुक् कण्डम् कोलि, अहम् नेर்பु,
 कुरुन्तोडि मुन्कै, कून्दल् अञ् शिरु पुरत्तु,
 इरवु पहल् शेय्युम् तिण्पिडि ओल् वाळ्
 विरवु वरिक् कच्चिन् पूण्ड, मङ्गैयर्
 नेय् उमिल् शुरैयर् नेडुन् तिरिक् कोळीइ,
 कै अमै विळक्कम् नन्दुतोरुम् माट्ट,
 नेडु ना ओल् मणि निलत्तिय नडु नाळ्
 अदिरल् पूत्त आडु कोडिप्पडाअर्
 शिदர் वरल् अशैवळिक्कु अशैवन्दाङ्गु,
 तुहिल् मुडित्तुप्पोर्त्त तूङ्गल् ओडुगु नडैप्

पेरु मूढालर् एमम् शूल-

पोलुडु अळन्दु अरियुम् पोय्या माक्कळ्

तोलुडु, काण्कैयर्, तोन्र् वालुत्ति,

‘एरि नीर् वैयकम् वेलीइय शेल्वोय्, निन्

कुरुनीर्क् कन्नल् इनैत्तु’ एन्रु इशैप्प—

मत्तिकै वळैइय, मरिन्दु वीड्गु शेरिवुडै,

मेय्प्पै पुक्क वेरु वरुम् तोर्त्तु,

वलि पुनर् यावकै, वन्कण् यवनर्

पुलित् तोडर् विट्ट पुनै माण् नल्इल्,

तिरुमणि विळक्कम् काट्टि, तिण्जाण्

एलिनि वाङ्गिय ईर् अरैप् पळिल्लयुळ्—

उडम्बिन् उरैक्कुम्, उरैया नाविन्

पडम् पुहु मिलेच्चर् उलैयर् आह,

मण्डु अमर् नशयोडु कण्पडै पेराअडु,

एडुत्तु एरिः एःकम् पाय्तलिन्, पुण् कूरन्दु,

पिडिक् कणम् मरन्द वेलम्—वेलुत्तुप्

पाम्बु पदैप्पन्न परूउक् कै तुमिय,

तेम्पाय् कणिण नल्वलम् तिरुत्ति,

शोरु वाय्त्तु ओलिन्दोर्—उळिल्लयुम् ; तोल् तुमिपु,

वैन्नुनैप् पहलि मूलहलिन्, शेवि शाय्त्तु

उण्णाडु वयड्गुम् मा शिन्दित्तुम् ;

ओरु कै पळिल्ल ओरि, ओरु कै

मुडियोडु कटकम् शेत्ति, नेडिडु निनैन्दु—

पहैवर्च् चुट्टिय पडैकोळ् नोन्विरल्,

नहै ताल् कणिण नल् वलं तिरुत्ति,

अरशु इरुन्दु पनिक्कुम् मुरशु मुलङ्गु पाशरै. (मुल्लेप्पादट्टु)

FROM MULLAI PATTU

[Translated by N. Raghunathan]

A REVERIE

A chamber for the king, a part, by common will
 Enclosed, with parti-coloured curtains on up-
 rights-held;
 Young girls with bracelets on their forearm-
 and lovely hair
 Waving on slender backs, hold in their tights
 laced bodices
 Stout-hilted gleaming daggers that make night
 day;
 With spouted can of *ghee* they move, laying
 long wicks,
 Relighting dying lamps in imaged maidens'
 hands.
 'ts midnight; the noise of the long-tongued
 shining bells
 Has died down; as in the pollen-laden breeze
Sway the small shrubs covered with waving
 creepers
 Of the **atiral* in bloom, so move the king's
 guard,
 Old uprightmen in white with tufts swaying
 slightly,
 Drowsy but in duty staunch. The simplemen
 Who can but con the time lift up their hands in
 praise
 And tell the king, "Lord, who farest forth to
 quell

---

*A medicinal shrub *Dalbergia Lanceoluria*; the wild white jasmine.

Thy foes on the planet girt by the wave-tossed
 sea,
 Thus much of time is past by thy small hour-
 glass."
 Jacketed Ionians with turned-up breeches
 Bulging at the hip, where the coiled horse-whip's
 hid,
 Stalwart and fierce and proud of mien have
 made,
 With tiger-chains and a screen slung round on
 cord,
 An inner apartment fair for the king's bed
 Glowing with crystal lamps. Tunicked bar-
 barians dumb
 Stand guard without, who speak with eyes and
 face, not tongue.
 The king gets no sleep; he's eager to pounce on
 foe.
 He thinks of his butt-elephants with their fester-
 ing wounds
 From enemy javelin, unmindful of their mates;
 Of his fighters who, having sheared thick ele-
 phant trunks
 That writhed like snakes, and secured goodly
 victory
 For their †*vanji* wreaths exuding honey, had
 paid
 The debt of red rice with their lives, of horses
 standing,
 Ears slumped, their grass untouched, sore stric-
 ken,

---

† In Tamil literary usage the counterpart of the Laurel, with which conquerors were crowned.

With enemy arrow fleshed in flank, past leathern guard.

Resting one arm on his bed, the other joining
Its armlet to his crown, he remains long in thought.

On the morrow, his strong hand closed on weapons

*That seek the foe, he'll win a mighty victory
For the *vanji* wreath that vaunts his lasting fame.

As thus resolved, he sinks to sleep, the camp
resounds

To the victorious drum, and the foe quakes
where he lies.

Note: These four lines are interpreted in very different ways by different commentators. The translator offers his wish diffidence.

(*Mullai Pattu Sung by Nappudhanar*)

வாழ்க்கைத் தத்துவம்

யாதும் ஊரே ; யாவரும் கேளிர் ;
தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா ;
நோதலும் தணிதலும் அவற்றோரன்ன ;
சாதலும் புதுவது அன்றே ; வாழ்தல்
இனிது என மகிழ்ந்தன்றும் இலமே ; முனிவின்,
இன்னாது என்றலும் இலமே ; 'மின்னொடு
வானம் தண்துளி தலைஇ, ஆனாது
கல் பொருது இரங்கும் மல்லல் பேர் யாற்று
நீர் வழிப்படும் உம் புணை போல், ஆருயிர்
முறை வழிப்படு உம்' என்பது திறவோர்
காட்சியின் தெளிந்தனம் ஆகலின், மாட்சியின்
பெரியோரை வியத்தலும் இலமே ;
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே.

(புறநானூறு)

वाङ्मैत्र तत्तुवम्

यादुम् ऊरे; यावरुम् केलीर्;
 तीदुम् नन्रुम् पिरर् तर वारा;
 नोदलुम् तणिदलुम् अवर्रेरन्न;
 शादलुम् पुदुवदु अन्रे; वाङ्मदल्
 इनिदु पुन महिलृन्दन्रुम् इलमे; मुनिविन्,
 इन्नादु पुन्रलुम् इलमे; मिन्नोदु
 वानम् तण् तुळि तलैड्, आनादु
 कल् पोरुदु इरङ्गुम् मल्लल् पेर् यार्
 नीर् वलिप्पडू 'उम् पुणैपोल्, आरुयिर्
 मुरै वलिप्पडूउम्' पुन्बदु तिरुवोर्
 काट्चियिन् तेलिन्दनम् आहलिन्, माट्चियिन्
 पेरियोरै वियत्तलुम् इलमे;
 शिरियोरै इहलुदल् अदनिनुम् इलमे. (पुरनानूरु)

OUR CREED OF LIFE

[Translated by R. S. D.]

There is no land which is not our own, for
 the whole earth is our kith and kin. None spin
 our good or evil. Neither racking pain, nor
 soothing balm springs from without. Death,
 life's shadow, dogs us from our very birth. We
 delight not in life's joy, nor wince under its
 agony. We know that we are driven by fate
 like a raft swept down a rain-fed, swollen moun-
 tain torrent. Therefore we marvel not at the
 great, still less do we scorn the low.

From

Pura nanooru
 Kaniyan Poom kunran

நரைக்கு மருந்து

‘யாண்டு பல ஆக, நரை இல ஆகுதல்
யாங்கு ஆகியர்?’ என வினவுதிர் ஆயின்,
மாண்ட என் மனைவியொடு, மக்களும் நிரம்பினர் ;
யான் கண்டனையர் என் இனையரும் ; வேந்தனும்
அல்லவை செய்யான், காக்கும் ; அதன் தலை
ஆன்று அவிந்து அடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர், யான் வாழும் ஊரே. (புறநானூறு)

नरैक्कु मरुन्दु

‘याण्डु पल आह, नरै इल आहुदल्
याङ्गु आहियर्?’ एन विनवुदिर् आयिन्,
माण्ड एन् मनैवियोडु, मक्कलुम् निरम्बिनर्;
यान् कण्डनैयर् एन् इळैयरुम् ; वेन्दनुम्
अल्लवै शेष्यान्, काक्कुम् ; अदन् तलै
आन्ऱु अविन्दु अडङ्गिय कोल्लहैच्
चान्ऱोर् पलर्, यान् वालुम् ऊरै. (पुरनानूरु)

THE SECRET OF YOUTH

[Translated by R. S. D.]

Lend me your ear, oh my man, to the reason's plea ; virtuous and noble is my wife. Wise are my children ; dutiful are my loyal stewards. Just is the sway of my ruler who does no wrong ; and the hamlet where I dwell abounds in heroic men who are no passion's slaves. Therefore my hair has not grown grey though far sunk in the vale of years.

(From Pura nanooru Pisiranthiyar)

வீரத் தாய்

சிற்றில் நற்றூண் பற்றி, 'நின் மகன்
யாண்டு உளனோ?' என வினவுதி; என் மகன்
யாண்டு உளன் ஆயினும் அறியேன்; ஓரும்
புலி சேர்ந்து போகிய கல் அனை போல,
ஈன்ற வயிறோ இதுவே;
தோன்றுவன் மாதோ, போர்க்களத்தானே!

(புறநானூறு)

वीरताय्

शिरिल् नरूण् परि, 'निन् महन्
याण्डु उलनो?' एन विनवुति; एन् महन्
याण्डु उलन् आयिनुम् अरिये; ओरुम्
पुलि शेर्न्दु पोहिय कल् अलै पोल,
ईन्ऱ वयिरो इदुवे;
तोन्ऱुवन् मादो, पोर्क्कळत्ताने ?

(पुरनानूरु)

THE HEROIC MOTHER

[Translated by R. S. D.]

Leaning against the well-shaped pillar of
my humble cottage, you ask me, oh my maid,
whither my son has gone? Out of my womb,
he has sprung like a tiger that has leapt from its
lair. To the ringing, battle-field you repair; for
verily it is his beloved haunt.

(Pura nanooru Kavav Pendir)

குழந்தைமை இன்பம்

படைப்புப் பல படைத்துப் பலரோடு உண்ணும்
உடைப் பெருஞ் செல்வர் ஆயினும், இடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து, சிறு கை நீட்டி,
இட்டும், தொட்டும், கவ்வியும், துழந்தும்,
நெய்யுடை அடிசில் மெய்ப்பட விதிர்த்தும்,
மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்
பயக் குறை இல்லை—தாம் வாழும் நாளே. (புறநானூறு)

कुलन्दैमै इन्बम्

படிப்புப் பல படித்துப் பலரோடு உண்ணும்
உடைப் பெருஞ் செல்வர் ஆயினும், இடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து, சிறு கை நீட்டி,
இட்டும், தொட்டும், கவ்வியும், துழந்தும்,
நெய்யுடை அடிசில் மெய்ப்பட விதிர்த்தும்,
மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்
பயக் குறை இல்லை—தாம் வாழும் நாளே. (புறநானூறு)

CHARM OF CHILDHOOD

[Translated by R. S. D.]

Behold how the children toddle on stretching their tender, eager hands. They dip them into the dish of food dripping with ghee. How greedily do they eat it, and fling it on the floor! They toy and dally with it and cover their limbs all over with all its scattered crumbs. Oh how their glee inebriates our soul! Of what avail are all the riches of the world, if one is not blessed with them.

(Pura nanooru Pandiyan Arivudai)

சோக கீதம்

இளையோர் குடார் ; வளையோர் கொய்யார் ;
 நல்யாழ் மருப்பின் மெல்ல வாங்கி,
 பாணன் சூடான் ; பாடினி அணியாள் ;
 ஆண்மை தோன்ற ஆடவர்க் கடந்த
 வல்வேல் சாத்தன் மாய்ந்த பின்றை
 முல்லையும் பூத்தியோ, ஒல்லையூர் நாட்டே ?

(புறநானூறு)

शोकगीतम्

இஐயோர் குடார், வஐயோர் கொய்யார் ;
 நல்யாழ் மருப்பின் மெல்ல வாங்கி,
 பாணன் சூடான் ; பாடினி அணியாள்
 ஆண்மை தோன்ற ஆடவர்க் கடந்த
 வல்வேல் சாத்தன் மாய்ந்த பின்றை
 முல்லையும் பூத்தியோ, ஒல்லையூர் நாட்டே !

(புறநானூறு)

A DIRGE

[Translated by R. S. D.]

Neither the heroic youth nor the tender
 young maids of *Ollai* land deck themselves with
 flowers. The wandering bards, both men and
 women, cull them not with the bent tips of their
 well-strung harps. For their ruler *cathan* a bold
 warrior worthy of the steel, is dead. Why
 unprofitably bloom, you flowers, now that he is
 gone !

_(Purananooru Kirathanar)

காதல்-பாட்டு

நிலத்தினும் பெரிதே ; வானினும் உயர்ந்தன்று ;
நீரினும் ஆர் அளவின்றே—சாரல்
கருங் கோற் குறிஞ்சிப் பூக் கொண்டு,
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனாடு நட்பே.

(குறுந்தொகை)

யாயும் ஞாயும் யார் ஆகியரோ ?
எந்தையும் நந்தையும் எம் முறைக் கேளிர் ?
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும் ?
செம்புலப் பெயல்நீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே. (குறுந்தொகை)

कादल् पाट्टु

நிலதிலும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று ;
நீரினும் ஆர் அளவின்றே—சாரல்
கருங் கோற் குறிஞ்சிப் பூக் கொண்டு,
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனாடு நட்பே.

(கुरुந்தोहै)

யாயும் ஞாயும் யார் ஆகியரோ ?
எந்தையும் நந்தையும் எம் முறைக் கேளிர் ?
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும் ?
செம்புலப் பெயல்நீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே.

(कुरुन्दोहै)

LOVE LYRICS

[Translated by R. S. D.]

(I)

Vaster than the earth, loftier than the skies,
deeper than the seas is my love of the lord of
the honey-flowing kurinji-clad hills.

(Kurun Thokai Devaakulattar)

(II)

[Translated by R. S. D.]

Your mother and father were no kith and kin before their eyes met ; nor were mine. We too sing the self-same tune of love ; yet our hearts have become one like the rain-drops lost in the rich red-soil of the earth.

(Kurun Thokai Sembulappai neerar)

‘ எறித்தரு கதிர் தாங்கி ஏந்திய குடை நீழல்,
உறித் தாழ்ந்த கரகமும், உரை சான்ற முக்கோலும்,
நெறிப்படச் சுவல் அசைஇ, வேறு ஓரா நெஞ்சத்துக்
குறிப்பு ஏவல் செயல் மாலைக் கொளைநடை அந்தணர் !
வெவ் இடைச் செலல் மாலை ஒழுக்கத்தீர் ! இவ் இடை,
என் மகள் ஒருத்தியும், பிறள் மகன் ஒருவனும்,
தம்முளே புணர்ந்த தாம் அறி புணர்ச்சியர் ;
அன்றார் இருவரைக் காணிரோ ? பெரும !’—
‘ காணேம் அல்லேம் ; கண்டனம், கடத்திடை ;
ஆண் எழில் அண்ணலோடு அருஞ் சுரம் முன்னிய
மாண்இழை மடவரல் தாயிர் நீர் போறிர்.
பல உறு நறுஞ் சாந்தம் படுப்பவர்க்கு அல்லதை,
மலையுளே பிறப்பினும், மலைக்கு அவை தாம் என்
செய்யும் ?

நினையுங்கால், நும் மகள் நுமக்கும் ஆங்கு
அனையளே !
சீர் கெழு வெண்முத்தம் அணிபவர்க்கு அல்லதை,
நீருளே பிறப்பினும் நீர்க்கு அவை தாம் என் செய்யும் ?
தேருங்கால், நும்மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே !
ஏழ் புணர் இன் இசை முரல்பவர்க்கு அல்லதை,
யாழுளே பிறப்பினும், யாழ்க்கு அவை தாம் என்
செய்யும் ?
குழுங்கால், நும் மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே !’

(கவித்தொகை)

एरित्तरु कदिर् ताङ्गि एन्दिद्य कुडै नीलल्,
 उरित्तालुन्द करकमुम्, उरै शान्न् मुक्कोलुम्,
 नेरिप्पडच्चुवल् अशैइ वेरु ओरा नेज्जत्तुक्
 कुरिप्पु एवल् शेयल् मालैक् कोळै नडै अन्दणीर् !
 वेव् इडैच् चेलल् मालै ओलुक्कत्तीर् ; इव् इडै,
 एन् महल् ओरुत्तियुम्, पिरल् महन् ओरुवनुम्,
 तम्मुळे पुणर्न्द ताम् अरि पुणर्च्चियर् ;
 अन्नार् इरुवरैक् काणिरो '—पेरुम् !—
 'काणेम् अल्लेम् ; कण्डनम् कडत्तिडै ;
 आण् एलिल् अण्णलोडु अरुञ् शुरम् मुन्निय
 माण् इल्लै मडवरल् तायिर् नीर् 'पोरिर्.
 पल उरु नरुञ् शान्दम् पडुप्पवर्कु अल्लडै,
 मलैयुळे पिरप्पिनुम्, मलैक्कु अवै ताम् एन् शेय्युम् ?
 निनैयुङ्काल्, नुम् महल् नुमक्कुम् आङ्गु अनैयळे !
 शीर् केलु वेण्मुत्तम् अणिपवर्कु अल्लडै,
 नीरुळे पिरप्पिनुम् नीक्कु अवै ताम् एन् शेय्युम् ?
 तैरुङ्गाल्, नुम्महल् नुमक्कुम् आङ्गु अनैयळे !
 एल् पुणर् इन् इशै मुरल्पवर्कु अल्लडै,
 यालुळे पिरप्पिलुम्, याल्क्कु अवै ताम् एन् शेय्युम् ?
 कुलुङ्काल्, नुम् महल् नुमक्कुम् आङ्गु अनैयळे ;'
 (कलित्तोहै)

THE SANDAL, THE PEARL AND THE HARP

[Translated by R. S. D.]

Oh holy men of three-fold pilgrim staff, have you seen a young maid and her lover whose secret union is now noised abroad?

We went past them wandering across the burning sands of this desolate region, but uttered not one word of reproach; for they are really treading the path of virtue. Are you the mother of the charming, well-adorned modest maid who follows his steps in the sweltering heat and fierce glare of the sun? Oh listen:—

‘Does the hill that cradles and rears the sandal tree inhale its fragrance? Does the deep drink in the beauty of its own precious pearls? Does the seven-stringed lyre enjoy the music that sleeps and dreams in it?

The sweet fragrance of the sandal is for the one that smells it. The charming beauty of the pearl is for the one that wears it. The ravishing melody of the lyre is for the one that wakes it. Likewise, your daughter is designed for her lover, Oh mother, grieve not.’

(The poet describes the saffron-robed holy men who are wont to wander across the burning sands of the desert. They carry their three-forked pilgrim staff, their bowls hanging from the hook and parasol which shields them against the grilling heat of the sun.)

(From *Kalithokai, Kamattupal*)

தமிழர் பொதுமறை

அறிவு எது?

அறிதோறு அறியாமை கண்டற்றால், காமம்
செறிதோறும் சேயிழை மாட்டு.

(திருக்குறள் - காமத்துப்பால்)

तमिलर् पोदुमरै अरिवु एदु?

अरिदोरु अरियामै कण्डरुल् कामम्,
शेरिदोरुम् शेयिलै माट्टु. (तिरुक्कुरल् कामत्तुप्पाल्)

WISDOM OF TIRUVALLUVAR

WHAT IS KNOWLEDGE?

[Translated by P. Sri]

The more wise one grows, the more keenly is one alive to one's ignorance. Likewise, the more I delight in her company, the more elusive her charm grows.

(Thirukkural, Kamattupal)

अहियात्तम् एतु?

वेण्णम् एनप्पडुवदु यादेनिन्, ओण्णम्
उडैयम् याम् एन्नुम् शेरुक्कु.

(तिरुक्कुरल् - पोर्तुत्पाल्)

अरियामै एदु?

वेण्णम् एनप्पडुवदु यादेनिन्, ओण्णम्
उडैयम् याम् एन्नुम् शेरुक्कु. (तिरुक्कुरल्-पोरुत्पाल्)

WHAT IS IGNORANCE?

[Translated by P. Sri]

Do you ask what is ignorance? It is the conceit that says to itself what men of genius we are!

(Thiruk Kural, porutpal)

போர் வீரம் எது?

கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன்
மெய்வேல் பறியா நகும்.

(பொருட்பால்)

पोर् वीरम् एतु?

கைவேல் களிர்ஓடு போக்கி வருபவன்
மெய்வேல் பறியா நகும்.

(பொருட்பால்)

WARRIOR'S PRIDE

[Translated by P. Sri.]

Hurling the javelin at the elephant, he hurries back to his rank and file. But he fumbles for another, and lo! he finds it buried in his own body and smiles as he plucks it out.

(Thirukkural, Porutpal)

பெரியார் யார்?

செயற்கு அரிய செய்வார் பெரியர் ; சிறியர்
செயற்கு அரிய செய்கலாதார்.

(அறத்துப்பால்)

पेरियार् யார்

செயற்கு அரிய செய்வார் பெரியர் ; சிறியர்
செயற்கு அரிய செய்கலாதார்.

(அறத்துப்பால்)

THE HEROIC AND THE LITTLE

[Translated by P. Sri.]

The heroic achieve the impossible ; the little ones cannot.

(Thirukkural, Porutpal)

ஏழைச் செல்வன்

‘எனது எனது’ என்றிருக்கும் ஏழை பொருளை
 ‘எனது எனது’ என்றிருப்பென் யானும்;—தனதாகில்
 தானும் அதனை வழங்கான், பயன் துவ்வான்;
 யானும் அதனை அது. (நாலடியார்)

एलैच् चेल्वन्

‘एनदु एनदु’ एन्रिखकुम् एलै पोरुलै
 ‘एनदु एनदु’ एन्रिख्पेन् யானும்;—तनदाहिल्
 तानुम् अदनै वलङ्गान् पयन् तुव्वान्;
 यानुम् अदनै अदु. (நாலடியார்)

A DOG IN THE MANGER

[Translated by R. S. D.]

What profits a close-fisted hunks who prides
 himself on his wealth. Though void of it, I
 may as well call his wealth as mine own; for
 neither he nor I enjoy the unsunned heap and
 make others share it.

(Naladiyar)

கொடைச் சிறப்பு

கடிப்பிடு கண்முரசம் காதத்தோர் கேட்பர்;
 இடித்து முழங்கியது ஓர் ஓசனையோர் கேட்பர்;
 அடுக்கிய மூவுலகும் கேட்குமே, சான்றோர்
 கொடுத்தார் எனப்படும் சொல். (நாலடியார்)

कोडैच् चिरप्पु

कडिप्पिडु कण् मुरशम् कादत्तोर् केट्पर्;
 इडित्तु मुलङ्गियदु ओर् ओशनैयोर्—केट्पर्;
 अडुविकय मूवुलहुम् केट्कुमे, शान्रोर्
 कोडुत्तार् एनप्पडुम् शोल्. (நாலடியார்)

THREE WORLDS DO HEAR

[Translated by T. K. C.]

The beat of the drum is heard afar ; the thunder is heard farther still. But all the three worlds do hear the praise of the bounteous hand.

(Naladiyar)

குலம் எது?

நல்ல குலம் என்றும் தீய குலம் என்றும்
சொல்லளவு அல்லால் பொருள் இல்லை—தொல் சிறப்பின்
ஒண் பொருள் ஒன்றோ தவம் கல்வி ஆள்வினை
என்று இவற்றான் ஆகும் குலம்.

(நாலடியார்)

कुलम् एतु

नल कुलम् पुनरुम् तीय कुलम् पुनरुम्
शोल्लळवु अल्लाल् पोरुळ् इल्लै—तोल् शिरप्पिन्
ओण् पोरुळ् ओन्रो तवम् कल्वि आळ्विनै
एनुरु इवरीन् आहुम् कुलम्.

(நாலடியார்)

HIGH OR LOW

[Translated by R. S. D.]

It is empty to call one high or low ; for birth never determines one's nobility. One's firm devotion, ripe wisdom, and unflagging zeal are the stamp and mark of one's nobility.

(Naladiyar)

அறிவு விளக்கு

இருளே உலகத்து இயற்கை ; இருள் அகற்றும்
கைவிளக்கே கற்ற அறிவுடமை, —கைவிளக்கின்
நெய்யே தன் நெஞ்சத்து அருளுடைமை ; நெய் பயந்த
பால்போல் ஒழுக்கத்தவரே பரிவிலா
மேல் உலகம் எய்துபவர்.

(அறநெறிச்சாரம்)

अरिवु विलक्कु

इरुळे उलहत्तु इयर्कै ; इरुल् अहर्म्
 कैविलक्के कर् अरिवुडमै,—कैविलक्किन्
 नेय्ये तन् नेज्जत्तु अरुलुडम; नेय् पयन्द
 पाल्पोल् ओलुक्कत्तवरे परिविला
 मेल् उलहम् एय्दुपवर्.

(अरनेरिच्चारम्)

THE LAMP OF LOVE

[Translated by R. S. D.]

Dark is the world, but it is the torch of wisdom that chases away her gloom. The wisdom's torch is fed and lit with the melting love within. Verily the compassionate and the innocent shall inherit the world to come.

(Aranericharam)

ஆராய்ச்சி விளக்கு

காய்தல் உவத்தல் அகற்றி ஒரு பொருட் கண்
 ஆய்தல் அறிவுடையார் கண்ணதே ;—காய்வதன்கண்
 உற்ற குணம் தோன்ற தாகும் ; உவப்பதன்கண்
 குற்றமும் தோன்ற, கெடும்.

आराय्च्चि विलक्कु

काय्दल् उवत्तल् अहरि ओरु पोरुट् कण्
 आय्दल् अरिवुडैयार् कण्णदे ;—काय्वदन्कण्
 उर् गुणम् तोन्रा दाहुम् ; उवप्पदन्कण्
 कुरमुम् तोन्रा, केडुम्.

EVEN SCALES

[Translated by R. S. D.]

Seated in the mean, the wise steer clear of love and hatred ; for one exalts a thing, and the other degrades it.

‘நிலம் என்னும் நல்லவன்’

மையிலுமா மேனி நிலம் என்னும் நல்லவன்
செய்யது போர்த்தாள்போல் செவ்வந்தாள்,—பொய்தீர்ந்த
பூந்தார் முரசின் பொருபுனல் நீர்நாடன்
காய்ந்தாரை அட்ட களத்து. (களவழி நாற்பது)

‘நிலம் உன்னும் நல்லவன்’

மையிலுமா மேனி நிலம் உன்னும் நல்லவன்
செய்யது போர்த்தாள்போல் செவ்வந்தாள்,—பொய்தீர்ந்த
பூந்தார் முரசின் பொருபுனல் நீர்நாடன்
காய்ந்தாரை அட்ட களத்து. (களவழி நாற்பது)

AN ACELDAMA

[Translated by R. S. D.]

Behold the land of the gods, defiled by men! The emerald earth was cad in one robe of reeking blood. In pure self-defence, you monarch of the fertile watery region entered the lists against the advancing foe, and the field became one aceldama.

(Kalavashi Narpathu Pogaiyar)

‘யானே அரசன்? யானே கள்வன்!’

(சிலப்பதிகாரக் காட்சி)

அரிமான் ஏந்திய அமளிமிசை இருந்தனன்,
திருவீழ் மார்பின் தென்னவர் கோவே ;—இப்பால்
‘வாயிலோயே வாயிலோயே !

அறிவு அறை போகிய பொறியறு நெஞ்சத்து
இறைமுறை பிழைத்தோன் வாயிலோயே !

இணையரிச் சிலம்பு ஒன்று ஏந்திய கையள்,
கணவனை இழந்தாள், கடையகத்தாள் என்று
அறிவிப்பாயே, அறிவிப்பாயே’ என—

வாயிலோன், ‘வாழிஎம் கொற்கை வேந்தே, வாழி !

தென்னம் பொருப்பின் தலைவ, வாழி !
 செழிய, வாழி ! தென்னவ, வாழி !
 பழியொடு படராப் பஞ்சவ, வாழி !
 அடர்த்தெழு குருதி அடங்காப் பசுந்துணிப்
 பிடர்த்தலைப் பீடம் ஏறிய மடக்கொடி,
 வெற்றிவேல் தடக்கைக் கொற்றவை அல்லள் ;
 அறுவர்க்கு இளைய நங்கை, இறைவனை
 ஆடல் கண்டருளிய அணங்கு, சூருடைக்
 கானகம் உகந்த காளி, தாருகன்
 பேருரம் கிழித்த பெண்ணும், அல்லள் ;
 செற்றனள் போலும் ; செயிர்த்தனள் போலும் ;
 பொற்றொழில் சிலம்பு ஒன்று ஏந்திய கையள் ;
 கணவனை இழந்தாள் கடையகத்தாளே ;
 கணவனை இழந்தாள் கடையகத்தாளே ' என—
 ' வருக மற்று அவள் தருக ஈங்கு ' என,—
 வாயில் வந்து, கோயில் காட்டக்
 கோயில் மன்னனைக் குறுகினள் சென்றுழி,—
 ' நீர்வார் கண்ணை, எம்முன் வந்தோய் !
 யாரையோ நீ ? மடக் கொடியோய் ! ' என,—
 ' தேரா மன்னா ! செப்புவது உடையேன் ;
 எள்ளறு சிறப்பின் இமையவர் வியப்பப்
 புள்ளுறு புன் கண் தீர்த்தோன் ; அன்றியும்,
 வாயில் கடை மணி நடு நா நடுங்க,
 ஆவின் கடை மணி உகு நீர் நெஞ்சு சுட, தான்தன்
 அரும் பெறல் புதல்வனை ஆழியின் மடித்தோன்,
 பெரும் பெயர்ப் புகார் என் பதியே ; அவ்வூர்
 ஏசாச் சிறப்பின், இசை விளங்கு பெருங்குடி
 மாசாத்து வாணிகன் மகனையாகி,
 வாழ்தல் வேண்டி, ஊழ்வினை துரப்ப,
 சூழ்கழல் மன்னா ! நின்னகர்ப் புகுந்து, இங்கு
 என்கால் சிலம்பு பகர்தல் வேண்டி, நிற்பால்
 கொலைக் களப்பட்ட கோவலன் மனைவி ; [அணங்கே !
 கண்ணகி என்பது என் பெயரே ' என—' பெண்
 கள்வனைக் கோறல் கடுங்கோல் அன்று ; [ஒள்ளிழை !

வெள்வேல் கொற்றம் காண் ' என,—
 ' நற்றிறம் படராக் கொற்கை வேந்தே !
 என்கால் பொற் சிலம்பு மணியுடை அரியே' என—
 ' தேமொழி ! உரைத்தது செவ்வை நன்மொழி ;
 யாமுடைச் சிலம்பு முத்துடை அரியே ;
 தருக ' எனத் தந்து, தான் முன் வைப்ப—
 கண்ணகி அணிமணிக் கால் சிலம்பு உடைப்ப, [கண்டு,
 மன்னவன் வாய் முதல் தெறித்தது மணியே—மணி
 தாழ்ந்த குடையன், தளர்ந்த செங்கோலன்,
 ' பொன்செய் கொல்லன் தன் சொல் கேட்ட
 யானோ அரசன் ? யானே கள்வன் !
 மன்பதை காக்கும் தென்புலம் காவல்
 என்முதல் பிழைத்தது ; கெடுக என் ஆயுள் !' என
 மன்னவன் மயங்கி வீழ்ந்தனனே—தென்னவன்
 கோப்பெருந்தேவி குலைந்தனள் நடுங்கி,
 ' கணவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவது இல்' என்று,
 இணையடி தொழுது வீழ்ந்தனனே மடமொழி.

(சிலப்பதிகாரம்)

‘यानो अरशन्? याने कळ्वन्’

(शिल्पदिकारक् कादृचि)

अरिमान् एन्दि य अमलिमिशै इरुन्दनन्,
 तिरुवीलु मार्पिन् तेन्नवर् कोवे ;—इप्पाल्
 ‘वायिलोये वायिलोये !

अरिवु अरै पोहिय पोरियरु नज्जत्तु
 इरै मुरै पिलैत्तोन् वायिलोये ?
 इणियरिच् चिलम्बु ओन्रु एन्दि य कैयळ्,
 कणवनै इलन्दाळ् कडैयहत्ताळ् एन्रु
 अरिविप्पाये, अरिविप्पाये ’ एन—
 वायिलोन्, ‘वालिण्म् कोरुक्कै वेन्दे, वालि !

तेन्नम् पोरुप्पिन् तलैव, वालि !
 शेलिय, वालि ! तेन्नव, वालि !
 पलियोडु पडराप्पञ्जव, वालि !
 अडर्त्तल्लु कुरुदि अडङ्गाप् पशुन्दुणिप्
 विडर्त्तलैप् पीडम् एरिय मडक्कोडि,
 वेरिवेल् तडक्कैक् कोर्रवै अल्लळ्,
 अरुवर्कु इलैय नङ्गै, इरैवनै
 आडल् कण्डरुलिय अणङ्गु, शूरुडैक्
 कानहम् उहन्द कालि, दारुकन्
 पेरुरम् किलित्त पेण्णुम् अल्लळ् ;
 शेर्नळ् पोलुम् शेयित्तनळ् पोलुम् ;
 पोर्लिल्लि शिलम्बु ओन्नरु एन्दिय कैयळ् ;
 कणवनै इलन्दाळ् कडैयहत्ताळे ;
 कणवनै इलन्दाळ् कडैयहत्ताळे' एन—
 'वरुह मर्ऱु अवळ् तरुह ईङ्गु', एन,—
 वायिल् वन्दु, कोयिल् काट्टक्
 कोयिल् मन्ननैक् कुरुहिनळ् शेन्नरुलि—
 'नीर्वार्कणै, एम्मुन् वन्दोय् ;
 यारैयो नी ? मडक् कोडियोय् !' एन,—
 'तेरा मन्ना ! शेप्पुवडु उडैयेन् ;
 एल्लरु शिरप्पिन् इमैयवर् वियप्पप्
 पुल्लरु पुन् कण् तीर्त्तोन् ; अन्रियुम्,
 वायिल् कडै मणि नडु ना नडुङ्ग,
 आविन् कडै मणि उहु नीर् नञ्जु शुड, तान् तन्
 अरुम् पेरल् पुदल्वनै आलियिन् मडित्तोन्,
 पेरुम् पेयर्प् पुहार् एन् पदिये ; अब्वूर्

एशाच् चिरप्पिन्, इशै विळङ्गु पेरुङ्गुडि
 माशात्तु वाणिकन् महनैयाहि ।
 वालुदल् वेण्डि, ऊलुविनै तुरप्प,
 शूलुक्कल् मन्ना निन्नकर्प् पुहुन्दु, इङ्गु
 एन्काल् शिलम्बु पहरुदल् वेण्डि, निन्पाल्
 कोलैक्कळ्पट्ट कोवलन् मनैवि ;
 कण्णहि एन्बडु एन् पेयरे ' एन—'पेण् अणङ्गे !
 कळ्वनैक् कोरल् कडुङ्गोल् अन्रु ;
 वेळ्वेल् कोरम् काण् ' एन—ओळ्ळिल्लै
 'नर्रिरम् पडराक् कोरुक्कै वेन्दे ;
 एन्काल् पोर्चिलम्बु मणियुडै अरिये'एन—
 ' तेमोलि उरैत्तडु शेव्वै नन्मोलि ;
 यामुडैच् चिलम्बु मुत्तुडै अरिये ;
 तरुह ' एनत्तन्दु, तान् मुन् वैप्प ;
 कण्णहि अणिमणिक् काल् शिलम्बु उडैप्प,
 मन्नवन् वाय् मुदल् तेरित्तडु मणिये—मणि कण्डु,
 तालुन्द कुडैयन्, तळरुन्द शेङ्गोलन्,
 'पोन्शेय् कोल्लन् तन्शोल् केट्ट
 यानो अरशन् ? याने कळ्वन् !
 मन्पदै काक्कुम् तेन्पुलम् कावल्
 एन्मुदल् पिलैत्तडु ; केडुह एन् आयुळ् !' एन्
 मन्नवन् मयङ्गि वीलुन्दनने—तेन्नवन्
 कोप्पेरुन्देवि कुलैन्दनल् नडुङ्गि,
 ' कणवनै इलुन्दोर्वकुक् काट्टुवडु इल् एन्नु,
 इणैयडि तोलुडु वीलुन्दनले मडमोलि .

THE BROKEN SCEPTRE

[Translated by R. S. D.]

(1) Scarcely had the monarch seated himself on his lion-carved splendid royal throne, when a shrill cry rent the air.

Listen, oh the warder at the gate of your sovereign, your lord, losing the vision and voice of wisdom has strayed from the path of justice.

"I am an unhappy one who has lost her beloved lord. I carry with me a rare anklet of the same mould of the one which I have given to him. Break the news to your King that I am tarrying at his gate for justice.

The gate-keeper rushed in, and broke into the following strain :

"May the Lord of Korkai live long !

May the lord of Southern hills live long in immortal glory. May Seliyan live upto the full-allotted span of life ! Long live Tennavan ; long live Pancavan of untarnished renown !

My liege, there is one lingering at the gate. She is not Korravai, the Goddess of Victory. Like the Goddess, she holds not in her the triumphant spear, nor does she ride on the neck of the buffalo from whose raw fresh wound there flows a ceaseless stream of blood. She is not the youngest of the seven fair virgins devoted to the Lord Siva. She is not the one that made him dance.

She is not the Kali of the dread forest, which is the haunt of ghosts and goblins ; nor is she the Goddess who has cloven asunder the mighty chest of Daruka.

She is seething within ; she swells with rage.

She is bereft of her consort. There shines in her hand a gold anklet of rare device.

‘Fetch her’ was the command of the King.

The gate-keeper ushered her into the Royal chamber of justice.

As she drew near the King, he addressed her: “Who are you, Oh young lady, why stream tears from your sorrow-clouded eyes? What has brought you to our presence” said the King. She replied in a tear-choked voice.

“Oh thoughtless King, I will break to you what simmers in my mind. I am a native of far-famed Puhar. Do you know that one of her Kings of stainless glory parted with his dear flesh to assuage the affliction of a dove to the great wonder of the gods on high. Are you not aware that one of them hurled his beloved son at the cruel chariot wheel to mete out justice to a cow whose grief moved him beyond measure?

“Did not the cow with her pearl-drops of tears ring the bell of justice, hung at the palace gate?

To such a city of immortal glory, my Lord belonged. He was the son of the merchant-prince Masattuvan. He was born of a noble family which knew no stain. Driven by fate, he sought your city, Oh King of heroic tinkling anklets, to earn an honest living. I am Kannaki, the unfortunate. I am the spouse of the man you have butchered in cold blood!

The King replied:

“It is meet that a thief should abide by the law of the land. Is it not justice that a thief must be put to death?

Oh beautiful one, your husband was guilty of theft which is punishable with death. I had to follow the inexorable decree of law and justice.

"Oh Lord of Korkai, you have strayed from the path of righteousness" retorted Kannaki.

"My golden anklet is full of lustrous gems within" Well said, Oh noble woman;

There shine within our anklets priceless pearls.

Let us behold it" said the king.

She offered her anklet to the monarch who bade her break it.

Hardly had she done it, before there flamed from the anklet a red ruby which flew into the very face of the sovereign.

He was stunned. His Royal umbrella fell and his sceptre dropped. He broke into a doleful voice 'Am I a ruler of this land of stainless glory—I who have listened to the wicked advice of a deceitful gold smith. The protecting shield of my people is stained for the first time with this serious breach of justice. Let me wash it with my expiating blood. Lamenting in this strain, the kind tottered from the throne and fell into a heavy sorn from which he never awoke. His devoted spouse, the royal queen was unable to bear the pangs of separation. She wept bitterly "Can the loss of a dear one be ever redeemed". With her hands folded in prayer, the forlorn woman fell down dead beside the feet of her departed lord.

(*Silappadikaram, Ilanko*)

பௌத்த ஜைன அறிவுரைகள்

‘உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே’

குடிப்பிறப்பு அழிக்கும், விழுப்பம் கொல்லும்,
பிடித்த கல்விப் பெரும்புணை விடுஉம்,
நாண் அணி களையும், மாண் எழில் சிதைக்கும்,
பூண் முலை மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்,
பசிப்பிணி என்னும் பாவி : அது தீர்த்தோர்
இசைச் சொல் அளவைக்கு என் நா நிமிராது.....
ஆற்றுநர்க்கு அளிப்போர், அறம்விலை பகர்வோர்,
ஆற்றா மாக்கள் அரும்பசி களேவோர்
மேற்றே உலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை ;
மண்திணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க்கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே.

(மணிமேகலை)

बौद्ध जैन अरिवुरैहळ

‘उण्डिकोडुत्तोर् उयिर्कोडुत्तोरे’

कुडिप्पिरप्पु अलिक्कुम् विलुप्पम् कोल्लुम्,
पिडित्त कलिवप् पेरुम्बुणै विडूउम्,
नाण् अणि कळैयुम्, माण् एलिल् शिदैक्कुम्,
पूण् मुलै मादरोडु पुरड्डுडै निरुत्तुम्,
पशिप्पिणि एन्नुम् पावि अदु तीर्त्तोर्
इशैच् चोल् अळवैक्कु एन् ना निमिरादु—
आर्नर्वक्कु अळिप्पोर्, अरविलै पहर्वोर्,
आर् माक्कळ् अरुम्पशि कळैवोर्
मेर् उलहिन् मेयन्नेरि வாழ்வகை ;
मण्तिणि जालत्तु वाल्वोर्वक्कुल्लाम्
उण्डि कोडुत्तोर् उयिर् कोडुत्तोरे.

(मणिमेखले)

TYRANT HUNGER

[Translated by R. S. D.]

What a terrible monster hunger is ! It stains the prestige of a noble pedigree. It tranishes our glory. It wrecks learning, our life's canoe. It destroys our modesty. It mars our brightness. It drives us with our beloved ones to go abegging from door to door. Who can measure the glory of one who slays it ?

Minister not unto the rich who return your gifts ; for charity is no barter, but give to the desperate poor. Whoever gives bread to the indigent, gives life, for bread is the very breath of life.

(*Manimekalai Seeththalai Sattanar*)

பாடற்கலை

கருங்கொடிப் புருவம் ஏறு ;
கயல்நெடுங் கண்ணும் ஆடா ;
அருங்கடி மிடறும் விம்மாதா ;
அணிமணி எயிறும் தோன்றா ;
' இருங்கடல் பவளச் செவ்வாய்
திறந்து இவள் பாடினாளோ,
நரம்பொடு வீணை நாவின்
நவின்றதோ !' என்று நைந்தார்.

पाडरुकलै

करुङ्कोडिप् पुरुवम् एरा ;
कयलन्नेडुङ् कण्णुम् आडा ;
अरुङ्कडि मिडरुम् विम्माडु ;
अणिमणि एयिरुम् तोन्ना

‘இரூக்கடல் பவலுச் சேவாய்
 திரந்நு இவல் பாடினாலோ,
 நரம்புலு வீழை நாவிந்
 நவிந்நுடோ !’ ஐந்நு நேந்தார்.

IN HER FULL-THROATED EASE

[Translated by R. S. D.]

When she sang in her full-throated ease, there was neither the raising of her arched eyebrows nor the rolling of her eyes. Even her throat swelled not, nor did her teeth shine between her coral lips. Wonder grew; and they whispered amongst themselves: ‘Does her music stream from her lips; or is it the trembling lyre that sobs and sings through her?’

(*Tiruthakkathevar Jivaka Chintamani*)

ஆடற்கலை

ஆடவர் மனங்கள் என்னும்
 அரங்கின் மேல் அனங்க மாலே
 ஆடினாள்; முறுவல் என்னும்
 தோழியை ஐயன் காண
 ஓடரி நெடுங்கண் என்னும்
 ஒலையை எழுதி விட்டாள்,
 வாடியவாறும் நோயும்
 உரைத்து, வார் கொடியனாளே.

(சீவகசிந்தாமணி)

ஆடர்கலை

ஆடவர் மனங் கல் ஐந்நு
 அரங்கின் மேல் அனங் க மாலே
 ஆடினாள்; முறுவல் ஐந்நு
 தோலியை எழுந் காண

ओडरि नेडुङ्कण् एन्नुम्
 ओलैयै एलुदि विट्टाळ्,
 वाडियवारुम् नोयुम्
 उरैत्तु, वार् कोडियनाळे.

(जीवकचिन्तामणि)

IN THE MESHES OF LOVE

[Translated by R. S. D.]

The bewitching dance of Anangamala held in thrall the hearts of the assembled host of young princes. With the magic spell of her smiles, and the fierce darts of her batling eyes, she strove to pierce the soul of Jivaka the great; but she found herself caught in the meshes of love and pined and withered.

(Jivaka Chintamani)

நிலையாமை நிலைபெற்றது

கொலையாணை மேல் ஓர் குளிர் வெண் குடைக்கீழ்,
 பல யாணை மன்னர் பலர் போற்ற வந்தான் ;
 மலை ஆகம் போழாக மற்று இவனோ சாய்தான் ;
 நிலையாமை சால நிலை பெற்றதன்றே ! (சூளாமணி)

निलैयामै निलै पेरदु

कोलैयानै मेल् ओर् कुळिर् वेण् कुडैक्कीलु,
 पल यानै मन्नर् पलर् पोर् वन्दान् ;
 मलै आहम् पोलाह मर् इवनो शाय्दान् ;
 निलैयामै शाल निलै पेरदनुरे !

(चूळामणि)

THE INSTABILITY OF HUMAN GLORY

[Translated by R. S. D.]

Behold the monarch of all monarchs marching to the battle field on his fierce elephant in all the pomp and panoply of war. Lo! in the twinkling of an eye, he fell dead smitten by a mighty arrow cleaving asunder his stout heart. The crash of the mighty ruin proclaimed to the world the instability of human glory.

(Chula Mani)

காதலும் வீரமும்

இரண்டு காதல் காட்சிகள்

‘ வருவார் கொழுநர் ’ எனத் திறந்தும்,
 ‘ வாரார் கொழுநர் ’ என அடைத்தும்,
 திருகும் குடுமி விடி அளவும்
 தேயும் கபாடம் திறமினோ!
 முருகில் சிவந்த கழுநீரும்
 முதிரா இளைஞர் ஆருயிரும்
 திருகிச் செருகும் குழல் மடவீர்!
 செம்பொற் கபாடம் திறமினோ!

कादलुम् वीरमुम्

इरण्डु कादल् काट्चिहळ्

‘ வருவார் கொலுநர் ’ எனத் திர்ந்டும,
 ‘ வாரார் கொலுநர் ’ என அடைத்தும
 திர்ஹும குடுமி விடி அலவும
 தெயும கபாடம் திர்மினோ

मुरुहिल् शिवन्द कलुनीरुम्
 मुदिरा इलैजर आरुयिरुम्
 तिरुहिच् चेरुहुम् कुलल् मडवीर् !
 शेम् पोर् कपाटम् तिरुमिनो.

LOVE AND TRIUMPH

[Translated by R. S. D.]

Oh! how your doors have groaned on their hinges and worn out with the ceaseless opening and slamming. They open and close in an alternating fear and hope of your lord's return from the far-off ringing battle field. Oh maids! fling open your gates in triumphant joy and victory.

Oh damsels! how you entrap the hearts of your young consorts in the noose of your flowing locks of hair. Open the golden gates of your castles.

கலிங்கர் நடுக்கம்

‘கங்கா நதி ஒரு புறம் ஆகப் படை
 கடல் போல் வந்தது! கடல் வந்தால்,
 எங்கே புகலிடம்? எங்கே இனி அரண்?
 யாரே அதிபதி இங்கு?’ என்றே.
 ‘இடிகின்றன மதில்! எரிகின்றன பதி!
 எழுகின்றன புகை! பொழில் எல்லாம்
 மடிகின்றன! குடி கெடுகின்றனம்! இனி
 வளையின்றன படை புகை’ என்றே.

(கலிங்கத்துப் பரணி)

कलिङ्गर् नडुक्कम्

‘गङ्गा नदि ओरु पुरम् आहप् पडै

कडल् पोल् वन्दतु ; कडल् वन्दाल्,
एङ्गे पुहलिडम् ? एङ्गे इनि अरण् ?

यारे अधिपति इङ्गु ? एन्रे.

‘इडिहिन्नुरन मदिल्, एरिहिन्नुरन पदि !

एलुहिन्नुरन पुहै, पोलिल् एल्लाम्
मडिहिन्नुरन ! कुडि कैडुहिन्नुरनम् ! इनि
वलैहिन्नुरन पडै पहै’ एन्रे.

(कलिङ्गत्तुप् परणि)

‘THE WASTE LAND’

[Translated by R. S. D.]

Oh how our dread foes have burst in like the surging sea into our Ganga-hallowed kalinga land. Who will stem this tide of invasion? Is there any refuge for us. Have we any ruler amongst us?

How we are hemmed in ! How they raze to the ground our city walls ! How the stench and smoke rise from our villages all aflame with the blaze of scorching fire. How ruined are all the stately groves of our land ! ; so wailed and wept the sorrow-stricken men of the desolate land.

(From Jayamkondar's Kalingattuparani)

பாண்டியன் செல்வமும் வீரமும்

பார் படுவ செம்பொன், பதி படுவ முத்தமிழ் நூல்,
நீர் படுவ வெண்சங்கும் நித்திலமும்,—சாரல்
மலை படுவ யானை, வயமாறன் கூர்வேல்—
தலை படுவ தார் வேந்தர் மார்பு.

पाण्डियन् शैल्वमुम् वीरमुम्

पार् पडुव शेम्बोन्, पदि पडुव मुत्तमिल् नूल्,
नीर् पडुव वेण् शङ्गुम् नित्तिलमुम्,—शारल्
मलै पडुव यानै, वयमारन् कूर्वेल्
तलै पडुव तार् वेन्दर् मार्बु.

THE MUSES' SHRINE

[Translated by R. S. D.]

Unrivalled in riches is the land of the Pandyas. Her mines glow with hidden gold; her city is the Muse's shrine. Her seas glitter and gleam with her conchs and pearls. Her mountain slopes thunder with the tread of elephants. Her fatal steel rings the knell of hostile monarchs.

கனவும் இழந்த காதலி

ஓராற்றான் என் கண் இமை பொருந்த, அந்நிலையே
கூரார் வேல் மாறன் என் கைப்பற்ற—வாரா
நனவு என்று எழுந்திருந்தேன் நல்வினை ஒன்று இல்லேன்;
கனவும் இழந்திருந்தவாறு. (முத்தொள்ளாயிரம்)

कनवुम् इलुन्द कादलि

ओरार्न् एन् कण् इमै पोरुन्द, अन्निलैये
कूरार् वेल् मारन् एन् कैप्पर्—वारा
ननवु एन्रु एलुन्दिरुन्देन् नलिवनै ओन्रु इल्लेन् ;
कनवुम् इलुन्दिरुन्दवारु. (मुत्तोळ्णायिरम्)

A FADING DREAM

[Translated by R. S. D.]

For long, I was sleepless with the haunting thought of my lover. One ove-wearied hour bound by the slumber's chain, I saw him clasp mine arm. Feeling that it was the real thrill of his touch, I woke up. Lo! the dream-engendered vision melted away. Oh! how cruel was fate!

(Muthollayram)

புத்தர் பாட்டு

புத்த பகவானைச் சரணம் அடையுங்கள்

முன்தான் பெருமைக்கண் நின்றான், முடிவு எய்துகாறும்
நன்றே நினைந்தான், குணமே மொழிந்தான், தனக்கென்று
ஒன்றனும் உள்ளான், பிறர்க்கே உறுதிக்கு உழந்தான்
அன்றே இறைவன், அவன் தாள் சரணாங்கள் அன்றே.

(குண்டலகேசி)

बुद्धर् पाददु

बुद्ध भगवानैच् चरणम् अडैयुङ्गळ्

मुन्तान् पेरुमैक्कण् निन्नान्, मुडिवु एय्दुकारुम्
ननुरे निनैन्दान्, गुणमे मोलिन्दान्, तनक्केन्ऱु
ओन्नरानुम् उळ्ळान्, पिरर्वके उरुदिवकु उलन्दान्
अनुरे इरैवन्, अवन्ताल् शरणाङ्गळ् अनुरे. (कुण्डलकेशि)

HAIL TO THE BUDDHA!

[Translated by R. S. D.]

Behold the compassionate one who through his sleepless toil has gained the very crown of his own perfection. In his noble self-denial and

all-embracing compassion, he sought the redemption of man.

Earth knows not a greater god than our Master ; Seek refuge in Him, for he is the very soul of goodness.

(Kundalakesi)

திருமேனியும் பொது

இருட்பார வினை நீக்கி, எவ்வுயிர்க்கும் காவல் என
அருட்பாரம் தனி சுமந்த அன்று முதல் இன்றளவும்,
மது ஒன்று மலரடிக் கீழ் வந்து அடைந்தோர் யாவர்க்கும்
பொது அன்றி நினக்கு உரித்தோ புண்ணிய நின் திருமேனி?

(வீர சோழிய உரை)

तिरुमेनियुम् पोदु

இரூட்பார வினை நீக்கி, எவ்வுயிர்க்கும் காவல் என
அருட்பாரம் தனி சுமந்த அன்று முதல் இன்றளவும்,
மது ஒன்று மலரடிக் கீழ் வந்து அடைந்தோர் யாவர்க்கும்
பொது அன்றி நினக்கு உரித்தோ புண்ணிய நின் திருமேனி?

(வீர சோழிய உரை)

You have banished the earth the dark fardels of sin. Since you came into the world, we have come under the protecting wings of your love. Even on your own body, You profess no claim, for it has become the common legacy of all who seek your grace.

(Veera Chozhiya Urai)

காலஞ்சென்ற புத்தரைக் குறித்து

வருந்துவது

மருள் அறுத்த பெரும் போதி

மாதவரைக் கண்டிலமால்,

என்செய்கோம் யாம்?

அருள் இருந்த திருமொழியால்

அறவழக்கம் கேட்டிலமால்,

என் செய்கோம்யாம்?

பொருள் அறியும் அருந்தவத்துப்

புரவலரைக் கண்டிலமால்,

என் செய்கோம் யாம்?

(வீர சோழிய உரை)

कालञ् शेनूर् बुद्धरैक् कुरित्तु वरुन्दुवदु

मरुल् अरुत्त पेरुम् पोदि

मादवरैक् कण्डिलमाल्,

एन् शेय्होम् याम् ?

अरुल् इरुन्द तिरुमोलियाल्

अरवलक्कम् केट्टिलमाल्

एन् शेय्होम् याम् ?

पोरुल् अरियुम् अरुन्दवत्तुप्

पुर्वलरैक् कण्डिलमाल्

एन् शेय्होम् याम् ?

(वीर शोलिय उरै)

THE GREAT LAMENT

[Translated by R. S. D.]

Whither has vanished the great one of the Bodhi tree who has rooted out hatred? How silent is the melting voice of pity which has proclaimed the gospel of love? Nowhere is seen the defender of the light of truth that has saved the world. Wither can we wander for shelter in this darkling world?

(Veera Chozhiya Urai)

புத்தரைப் போற்றுதார் யார்?

கூரார் வளைஉகிர் வாள்ளயிற்றுச் செங்கண் [நீங்க,
கொலை உழுவை காய் பசியால் கூர்ந்தவெந்தோய்
ஓராயிரம் கதிர் போல் வாள் விரிந்த மேனி, [என்றால்,
உளம் விரும்பிச் சென்று ஆங்கு, இயைந்தனை நீ
காரார் திரைமுனைத்த செம்பவளம் மேவும்
கடிமுகிழ்த்தண் சினைய காமருபூம்போதி
ஏரார் முனிவரர்கள் வானவர் தம் கோவே!
எந்தாய்! அகோ உன்னை ஏத்தாதார் யாரே?
(வீர சோழிய உரை)

बुद्धरैप् पोरिदार् யார்?

कूरार् वलै उहिर् वाळ् एयिर्च् चैङ्गण्
कोलै उलुवै काय् पशियाल् कर्न्द वेन्नोय् नीङ्ग,
ओरायिरम् कदिर् पोल् वाळ् विरिन्द मेनि,
उळम् विरुम्बिच् चैनर् आङ्गु इयन्दनै नी एन्राल्,
कारार् तिरैमुलैत्त शम्बवळं मेवुम्
कडि मुहिलुत्तण् शिनैय कामरूपम्पोदि
एरार् मुनिवरर्हळ् वानवर् तम् कोवे!
एन्दाय् अहो उन्ने एत्तादार् यारो?
(वीर शोलिय उरै)

IN GRACE ABOUNDING

[Translated by R. S. D.]

In grace abounding you have willingly offered your body resplendent with the dazzling glory of a thousand suns shining in the welkin to a famished tiger in tooth and claw.

You are a saint of the Bodhi tree whose tender leaves recall to us the red corals of the

deep. There are none who do not fold their hands in prayer to you.

Verily you are a sage among sages and the lord of the heavenly throng.

(*Veera Chozhiya Urai*)

சிவநேசர் திருநெறி

இனியன் இறைவனே

கனியினும், கட்டிப்பட்ட கரும்பினும்,
பனிமலர்க் குழல் பாவை நல்லாரினும்,
தனி முடி கவித்து ஆளும் அரசினும்
இனியன் தன்னடைந்தார்க்கு இடைமருதனே.

शिवनेशर् तिरुनेरि

इनियन् इरैवने

कनियनुम्, कट्टिपट्ट करुम्बिनुम्,
पनिमलर्क् कुल्ल् पावै नल्लारिनुम्,
तनि मुडि कवित्तु आलुम् अरशिनुम्
इनियन् तन्नडैन्दार्कु इडैमरुदने.

SWEETER STILL IS THE LORD

[Translated by P. Sri.]

Sweet is the mellowing fruit,
Sweet the crystallised sugar,
Sweet the companionship of thy Beloved in the
fullness of her youth and beauty,
Sweet the imperial power that knows no bounds
Sweeter still is the Lord to them that come unto
Him.

(*Appar*)

கடவுளே கற்பகம்

தற்பதத்தார் நற்பதமே ! ஞானமூர்த்தி !

நலஞ்சுடரே ! நால் வேதத்து அப்பால் நின்ற,
சொற்பதத்தார் சொற்பதமும் கடந்து நின்ற ;

சொலற்கரிய சூழலாய் ! இது உன் தன்மை ;
நிற்ப தொத்து நிலையில்லா நெஞ்சந் தன்னுள்

நிலாவாத புலால் உடம்பே புகுந்து நின்ற
கற்பகமே ! யான் உன்னை விடுவேன் அல்லேன்,
கனக மா மணிநிறத்து எம் கடவுளானே !

कडबुळे कर्पहम्

तर्पदत्तार् नर्पदमे ! जानमूर्ति !

नलञ्शुडरे ! नाल्वेदत्तु अप्पाल् निन्र्,

शोर्पदत्तार् शोर्पदमुम् कडब्दु निन्र्,

शोलर्करिय शूल्लाय् ! इदु उन् तन्मै ;

निर्प द्दोत्तु निलैयिल्ला नेञ्जन् तन्नुळ्

निलावाद पुलाल् उडम्बे पुहुब्दु निन्र्

कर्पहमे ! यान् उन्नै विडुवेन् अल्लेन्,

कनक मा मणिनिर्त्तु एम् कडबुळाने !

MY ONE FIRM RESOLVE

[Translated by P. Sri.]

Thou art the one goal of all that tread
Virtue's ways ;

Thou art the soul of wisdom, the pure flame
of good ;

Thou standst beyond the four fold veda,
and transcendst words that presume to spell
Thy glory ;

Such is thy sport unspeakable, and such
Thy nature.

And yet Thou enterest this fragile frame of flesh
 and stands rooted like the celestial tree in
 my heart of hearts
 Which, though apparently constant, is
 everchanging.
 Never to lose hold of Thee, my Lord !
 is my one firm resolve.

(Appar)

‘நாம் ஆர்க்கும் குடி அல்லோம்’

நாமார்க்கும் குடி அல்லோம் ; நமனை அஞ்சோம் ;
 நரகத்தில் இடர்ப்படோம் ; நடலை இல்லோம் ;
 ஏமாப்போம் ; பிணி அறியோம் ; பணிவோம் அல்லோம் ;
 இன்பமே எந்நாளும் துன்பம் இல்லை ;
 தாமார்க்கும் குடி அல்லாத் தன்மையான
 சங்கரன் நற்சங்கவெண் குழை ஓர் காதில்
 கோமாற்கே நாம் என்றும் மீளா ஆளாய்க்
 கொய்யம் மலர்ச் சேவடியிணையே குறுகினோமே.

‘नाम् आर्क्कुम् कुडि अल्लोम्’

नामाक्कुम् कुडि अल्लोम् ; नमनै अञ्जोम् ;
 नरकत्तिल् इडर्प्पडोम् ; नडलै इल्लोम् ;
 एमाप्पोम् ; पिणि अरियोम् ; पणिवोम् अल्लोम् ;
 इन्बमे पुन्नाळुम् तुन्बम् इल्लै ;
 तामार्क्कुम् कुडि अल्लात् तन्मैयान
 शङ्करन् नर्चङ्गावेण् कुलै ओर् कादिल्
 कोमारुके नाम् पुनूर्ம் மீலா அலாய்க்
 கோய்ம் மலர்ச் சேவடியிணையே குறுகினோமே.

WE HOLD OUR HEADS HIGH

[Translated by P. Sri.]

Over us no monarch holds sway. We fear neither despot nor hell. We know no tremblings or griefs, and are ever of good cheer. We know no ills of life and fawn on none. To us life is joy day by day with no trail of misery. For to Siva alone the king of kings we have become eternal servants. In that supreme faith we have dedicated ourselves to His feet.

(Appar)

‘மெய்ம்மையாம் உழவு’

மெய்ம்மையாம் உழவைச் செய்து,
விருப்பு எனும் வித்தை வித்தி,
பொய்ம்மையாம் களையை வாங்கி,
பொறை எனும் நீரைப் பாய்ச்சி,
தம்மையும் நோக்கி, கண்டு,
தகவு எனும் வேலி இட்டு,
செம்மையுள் நிற்பராகில்
சிவகதி விளையும் அன்றே. (அப்பர் தேவாரம்)

मेय्मैयाम् उल्लु

मेय्मैयाम् उल्लैच् चेय्दु, ‘
विरुप्पु एनुम् वित्तै वित्ति,
पोय्मैयाम् कळैयै वाङ्गि,
पोरै एनुम् नीरैप् पाय्च्चि,
तम्मैयुम् नोविक, कण्डु
तहवु एनुम् वेलि इट्टु
शेम्मैयुल् निरुपराहिल्
शिवगति विळैयुम् अन्रे.

(अप्परु तेवारम्)

THE PLOUGHMAN

[Translated by R. S. D.]

Dig with truth the garden of your soul ; cast in the seeds of love. Weed out the briars and brambles of lies. Water it with forbearance Raise the hedges of self-knowledge and self-control. Make it rooted in probity. There see spring before you the tender shoots of sovereign grace.

(Appar)

‘ நல்ல வண்ணம் வாழலாம் ’

மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழலாம் வைகலும் ;
எண்ணில் நல்ல கதிக்கு யாதும் ஓர் குறைவு இலை ;
கண்ணில் நல்லஃதுறும் கழுமல வளநகர்ப்
பெண்ணின் நல்லாளொடும் பெருந்தகை இருந்ததே

‘ नल्ल वण्णम् वाल्लाम् ’

मणिल् नल्लवण्णम् वाल्लाम् वैकलुम् ;
एणिल् नल्ल गदिक्कु यादुम् ओर् कुरैवु इलै ;
कणिल् नल्लஃदुरुम् कलुमल वल्लनहर्प्
पेणिल् नल्लाळोडुम् पेरुन्तहै इरुन्ददे.

KINDRED POINTS OF HEAVEN AND HOME

[Translated by R. S. D.]

Scorn not the joys and delights of life ; for they are not hostile to a life beyond. Behold our Lord, ascetic of ascetis, dwelling in our midst with his spouse of wondrous virtues, goodness, grace and charm.

பக்திச் செல்வம்

செல்வ நெடுமாடம் சென்று சேனோங்கிச்
செல்வ மதி தோயச் செல்வம் உயர்கின்ற
செல்வர் வாழ் தில்லைச் சிற்றம்பலம் மேய
செல்வன் கழல் ஏத்தும் செல்வம் செல்வமே.

(சம்பந்தர் தேவாரம்)

भक्तिच् चेल्वम्

शेल्व नेडुमाडम् शेन्ऱु शेणोङ्गिच्
चेल्व मदि तोयच् चेल्वम् उयर्हिन्ऱु
शेल्वर् वालु तिल्लैच् चिर्म्बलम् मेय
शेल्वन् कलल् एत्तुम् शेल्वम् शेल्वमे. (सम्बन्धर् तेवारम्)

WEALTH OF GRACE

[Translated R. S. D.]

Seek refuge in the Lord of Thillai which shines with the gorgeous splendour of her. wealth and glitters with the soaring towers and domes kissing the very vault of heavens. Earth knows no greater riches than the wealth of His grace.

(Sambandar)

அன்பே சிவம்

அன்பு சிவம் இரண்டு என்பர் அறிவிலார்;
அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிகிலார்;
அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிந்த பின்,
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந்தாரே;

अन्बे शिवम्

अन्बु शिवम् इरण्डु एन्बर् अरिविलार्;
अन्बे शिवमावदु आरुम् अरिहिलार्;
अन्बे शिवमावदु आरुम् अरिन्द पिन्;
अन्बे शिवमाय् अमर्न्दिरुन्दारे.

LOVE IS GOD

[Translated by R. S. D.]

Behold the folly of men who sing of God and love in a different key ; for God is love and love is God. Apparelled in love, they become one with him.

ஐந்து பசுக்கள்

பார்ப்பான் அகத்திலே பாற்பசு ஐந்து உண்டு ;
மேய்ப்பாரும் இன்றி வெறித்துத் திரிவன ;
மேய்ப்பாரும் உண்டாய் வெறியும் அடங்கினால்
பார்ப்பான் பசு ஐந்தும் பாலாய்ச் சொரியுமே.

ऐन्दु पशुक्कळ्

पार्ष्णान् अहत्तिले पार्पशु ऐन्दुण्डु ;
मेय्पारुम् इन्ऱि वेरित्तिरिवन ;
मेय्पारुम् उण्डाय् वेरियुम् अडङ्गिनाल्
पार्ष्णान् पशु ऐन्दुम् पालाय्च् चोरियुमे.

FIVE COWS

[Translated by R. S. D.]

Oh men of wisdom, there wander at will in you five unruly milch cows. Shepherd them into the fold and subdue them. Then will they pour out to you the rich milk of paradise here below.

(Five Cows—Five Senses)

ஆனந்தக் கூத்து

ஆனந்தம் ஆடரங்கு ; ஆனந்தம் பாடல்கள் ;
ஆனந்தம் பல்லியம் ; ஆனந்த வாச்சியம் ;
ஆனந்தமாக அகில சராசரம்
ஆனந்தம் ஆனந்தக் கூத்து உகந்தானுக்கே !

(திருமந்திரம்)

आनन्दक् कूत्तु

आनन्दम् आडरङ्गु; आनन्दम् पाडल्हळ्
 आनन्दम् पल्लियम्; आनन्द वाच्चियम्
 आनन्दमाह अखिल चराचरम्
 आनन्दम् आनन्दक् कूत्तु उहन्दानुक्के. (तिरुमन्तिरम्)

THE MYSTIC DANCE

[Translated by R. S. D.]

Out of joy rises the dais for His dance. Out of joy well out songs. Out of joy swell the myriad strings of music. Out of joy springs the mystic dance of the Lord who delights in it.

(Thirumooler)

ஊர்த்வ நடனம்

அடிபேரின் பாதாளம் பேரும்; அடிகள்
 முடி பேரின் வான் முகடு பேரும்;—கடகம்
 மறிந்தாடு கை பேரின் வான் திசைகள் பேரும் :
 அறிந்தாடும், ஆற்றாது அரங்கு !

(அற்புதத் திருவந்தாதி)

ऊर्ध्व नटनम्

अडिपेरिन् पातालम् पेरुम्; अडिहळ्
 मुडि पेरिन् वान् मुहडु पेरुम्; कटकम्
 मरिन्दाडु कै पेरिन् वान् दिशैहळ् पेरुम्;
 अरिन्दाडुम्, आर्ाडु अरङ्गु. (अरुबुदत्तिरुवन्दादि)

THE COSMIC DANCE

[Translated by R. S. D.]

I

May I behold you dance, oh my Lord. The earth shakes to its depths with the mere tread of your feet. The vault of the very heavens crashes with the mere turn of your head. The four quarters of the world quail and quiver with the endless stretch of your arms. Let not your dance be in full swing lest the heavens and earth should tumble into utter ruins.

(From Karaikkal Ammaiyar's
Arpuda Thiru Anthathi)

தாள் ஒன்றால் பாதாளம் ஊடுருவத் தண் விசும்பில்
தாள் ஒன்றால் அண்டம் கடந்துருவித்—தோள் ஒன்றால்
திக்கு அனைத்தும் பேர்க்கும்,—திறல் காளி காளத்தி
நக்கனைத் தான் கண்ட நடம் !

(கமிலைபாதி காளத்திபாதி அந்தாதி)

ताळ् ओनूराल् पाताळम् ऊडुरुव तण् विशुम्बिल्
ताळ् ओनूराल् अण्डम् कडन्दुरुवित्-तेल् ओनूराल्
दिवकु अनैचुम् पेक्कुम्—तिरल्—काळि काळत्ति
नक्कनैत् तान् कण्ड नडम्.

(कयिलै पादि काळत्ति पादि अन्दादि)

II

At the entreaty of the mother kali, He dances the cosmic dance. With one foot, He fathoms the depths of the earth. With the other He measures the immeasurable beyond. With His shoulders, He shatters the quarters of the globe.

(From Nakkira Thevanar's Kailaipathi
Kalathipathi Anthathi)

அந்தமிலான் வரக் கூவாய் !

கீதம் இனிய குயிலே !

கேட்டியேல் எங்கள் பெருமான்
பாதம் இரண்டும் வினவில்

பாதாளம் ஏழினுக்கு அப்பால் ;
சோதி மணிமுடி சொல்லில்
சொல் இறந்து நின்ற தொன்மை
ஆதி குணம் ஒன்றும் இல்லான்
அந்தம் இலான் வரக் கூவாய் !

अन्दमिलान् वरकूवाय्

गीतम् इनिय कुयिले !

केट्टियेल् एङ्गल् पेरुमान्
पादम् इरण्डुम् विनविल्
पाताळम् एलिनुक्कु अप्पाल்
शोदि मणिमुडि शोलिलल्
शोल् इरन्दु निन्ऱ तन्मै
आदि गुणम् ओन्ऱुम् इल्लान्
अन्दमिलान् वरक् कूवाय्.

TO THE CUCKOO

[Translated by R. S. D.]

Do you know the measureless might of my
Lord, oh cuckoo of dulcet vice. His feet dig far
deep into the bowels of the seven worlds below,
and his crest of dazzling glory towers far beyond
the intense inane. Call unto me, the Ancient
Nameless One.

பள்ளியெழுச்சி

இன்னிசை வீணையர் ; யாழினர் ஒருபால் ;
 இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒருபால் ;
 துன்னிய பிணைமலர்க் கையினர் ஒருபால் ;
 தொழுகையர், அழுகையர், துவள்கையர் ஒருபால் ;
 சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பினர் ஒருபால் ;
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவபெருமானே !
 என்னையும் ஆண்டுகொண்டு இன்னருள் புரியும்
 எம்பெருமான் ! பள்ளி எழுந்தருளாயே.

पल्लयेलुच्चि

इन्निशै वीणैयर् ; यालिनर् ओरुपाल् ;
 इरुक्कोडु तोत्तिरम् इयम्बिनर् ओरुपाल् ;
 तुन्निय पिणैमलर्क् कैयिनर् ओरुपाल् ;
 तोलुकैयர், अलुकैयர், तुवल्लकैयர் ओरुपाल् ;
 शेन्नियिल् अञ्जलि कूपिनर् ओरुपाल्
 तिरुप्पेरुन्दुरै उरै शिव पेरुमाने ;
 पुन्नैयुम् आण्डुकोण्डு इन्नருळ् புரியுम्
 एम्बेरुमान्, पल्लै एलुन्दुरुणायே.

WAKE UP, MY LORD

[Translated by R. S. D.]

Oh Lord, your devotees have gathered at your temple-gate with the well-strung harps lutes and timbrels. They chant the vedic songs in a soul-animating strain. They carry wreaths of incensed flowers for your worship and lift their praying hands, with tears streaming from their eyes. Oh how they are all atremble in mingled fear and love ! Wake up Lord, and let the cloud of grace descend on me and your devotees. (From Manikka Vasakar's Thiruvasakam)

பிரார்த்தனை

கலந்து நின் அடியாரோடு
 அன்று வாளா களித்திருந்தேன் ;
 புலர்ந்து போன காலங்கள்,
 புகுந்து நின்றது இடர் பின்னாள்;
 உலர்ந்து போனேன், உடையானே !
 உலவா இன்பச் சுடர் காண்பான்
 அலந்து போனேன் ; அருள் செய்யாய்,
 ஆர்வம் கூர அடியேற்கே. (திருவாசகம்)

पिरार्त्तनै

கலந்து நிந் அடியாரோடு
 அந்ரு வாணா கலித்திருந்தேந்
 புலர்ந்து போன காலங்ஙல்;
 புதுந்து நிந்ருது இடர் பின்னால்;
 உலர்ந்து போனேந், உடையானே !
 உலவா இந்நபச் சுடர் காண்பான்
 அலந்து போனேந்; அருல் ஸெய்யாய்,
 ஆர்வம் கூர் அடியேர்கே. (திருவாசகம்)

FROM MORE TO MORE

[Translated by R. S. D.]

It was a time of rapture when I delighted in the sacred company of your devotees, but they are gone leaving me desolate. Time is ever on its wing bequeathing to me a bitter legacy of woes. I wither away without the shower of your grace. Oh my master, my heart hungers and thirsts for the never dying flame of happiness. Shed on me the light of your grace. May my devotion grow from more to more.

(From Manikka Vasagar's Thiruvacakam)

வைணவர் திருநெறி

அன்பிலே காணலாம் ஆண்டவனை

புன்புல வழி அடைத்து

அரக்கு இலச்சினை செய்து,

நன்புல வழி திறந்து,

ஞான நற்சுடர் கொளீஇ,

என்பில் என்கி நெஞ்சு உருகி,

உள் கணிந்து எழுந்ததோர்

அன்பில் அன்றி ஆழியாளை

யாவர் காண வல்லரே ?

(திருச்சந்த விருத்தம்)

वैणवर् तिरुनेरि

அந்நிலே காணலாம் ஆண்டவனை

புன்புல வலி அடைத்து

அரக்கு இலச்சினை செய்து

நன்புல வலி திறந்து

ஞான நற்சுடர் கொளீஇ,

புன்பில் புலி நெஞ்சு உருகி,

உள் கணிந்து எழுந்ததோர்

அந்நிலை அன்றி ஆழியானை

யாவர் காண வல்லரே ? (திருச்சந்த விருத்தம்)

CLOSE ALL THE DOORS

[Translated by R. S. D.]

Close all the doors of the senses and seal them with the sealing-wax ; there bursts in upon you a luminous path of light. Kindle the torch of wisdom within. The gates of heaven yield only to the warm touch of love.

(From Thiruchanda Virutham Thirumazhisai Alvar)

உள்ளத்தின் உள்ளான்

உளன் கண்டாய் நன்னெஞ்சே ! உத்தமன் ; என்றும்
உளன் கண்டாய் ; உள்ளுவார் உள்ளத்து—உளன் கண்டாய்
வெள்ளத்தின் உள்ளானும் வேங்கடத்து மேயானும்
உள்ளத்தின் உள்ளான் என்று ஓர்.

उल्लत्तिल् उल्लान्

उलन् कण्डाय् नन्नेज्जे उत्तमन् ; एन्रुम्
उलन् कण्डाय् ; उल्लुवार् उल्लत्तु—उलन् कण्डाय्
वेळ्ळत्तिन् उल्लானुम् वेङ्गडत्तु मेयானुम्
उल्लत्तिल् उल्लान् एन्रு ओர்.

WITHIN YOU IS THE KINGDOM

[Translated by R. S. D.]

Within you is the kingdom. Oh mind, seek Him. He is in the inner shine of the worshipper. The spirit that broods over the waters of the deep and dwells on the lone hills is the self-same spirit that thrabs in you.

(From Poigai Alvar's Mutha Thiru Anthathi)

பெரியாழ்வார் கொண்டாடிய ஸ்ரீஜயந்தி
ஓடுவார், விழுவார் உகந்து ஆலிப்பார்,
நாடுவார், நம்பிரான் எங்குத்தான் என்பார் ;
பாடுவார்களும் பல்பறை கொட்ட நின்று
ஆடுவார்களும் ஆயிற்று ஆய்ப்பாடியே.

पेरियालुवार् कोण्डाडिय श्रीजयन्ति

ओडुवार् विलुवार उहन्दु आलिप्पार्,
नाडुवार् नम्बिरान् एङ्गुत्तान् एन्बार् ;
पाडुवार्हलुम् पल्परै कोट्ट निन्रु
आडुवार्हलुम् आयिर् आयप्पाडिये.

THE BIRTH OF THE LORD

[Translated by R. S. D.]

(Oh what a great rejoicing in the hamlet of the shepherds.) The air rang with their cry 'Where is the new-born babe?' The earth was resonant with the ceaseless trod of the shepherds who in their wild joy ran hither and thither. In their blind haste; they stumbled and fell. Drunk with delight, they sang and danced to the drum.

உறியை முற்றத்து உருட்டி நின்று ஆடுவார்,
நறுநெய் பால் தயிர் நன்றாகத் தூவுவார்,
செறிமென் கூந்தல் அவிழத் திளைத்து எங்கும்
அறிவு அழிந்தனர் ஆய்ப்பாடி ஆயரே.

उरियै मूर्त्तु उरुटि निन्रु आडुवार्,
नरुनेय् पाल् तयिर् नन्राकत् तूवुवार्,
शेरि मेन् कून्दल् अविलत् तिळैत्तु एड्गुम्
अरिवु अलिन्दनर् आय्प्पाडि आयरे.

In their maddenning joy they rolled out of the hoop their pots and pans in the courtyard. Raining on men their rich gifts of ghee, milk and creamy curds, they ran helter-skelter with their dishevelled hair streaming in the air.

கையும் காலும் நிமிர்த்துக் கடாரநீர்
பைய ஆட்டிப் பசுஞ்சிறு மஞ்சளால்
ஐய நா வழித்தாளுக்கு அங்காந்திட,
வையம் ஏழும் கண்டாள் பிள்ளை வாயுளே !

कैयुम् कालुम् निमित्तुक् कडारनीर्
 पैय आट्टிप् பசுஞ்சர் மஜ்ஜலல்
 ऐय ना वलित्तालुक्कु अङ्गान्दिड,
 वैயम् एலுम् கண்டல் பிணை வாயுலே.

Stretching the delicate hands and feet of the child they bathed him with the fragrant water flowing from a huge basin. While rubbing his tender tongue with a piece of turmeric, Yasoda beheld the whole world swimming into her ken.

கிடக்கில், தொட்டில் கிழிய உதைத்திடும் ;
 எடுத்துக் கொள்ளில், மருங்கை இறுத்திடும் ;
 ஒடுக்கிப் புல்கில், உதரத்தே பாய்ந்திடும் ;
 மிடுக்கு இலாமையால் நான் மெலிந்தேன், நங்காய் !
 (பெரியாழ்வார் திருமொழி)

किडविकल्, तोटिल् किलिय उदैत्तिडुम् ;
 एडुत्तुक् कोळिल्, मरुङ्गै इरुत्तिडुम् ;
 ओडुविकप् पुल्हिल्, उदरत्ते पाय्न्दिडुम् ;
 मिडुक्कु इलामैयाल् नान् मेलिन्देन् नङ्गाय्.
 (பெரியாழ்வார் திருமொழி)

While lying in the cradle, he kicks it to tatters. When I carry him on my hip, he almost breaks it. When I fold him in the hollows of my arms. he violently leaps upon me. I lack the strength to manage him ; past endurance are his pranks, Oh my maid.

(From Periyalvar's Thirumozhi)

தாயின் பேரின்பம்

முழுதும் வெண்ணெய் அனைந்து தொட்டு உண்ணும்
 முகிழ் இளஞ் சிறுத் தாமரைக் கையும்,
 எழில் கொள் தாம்பு கொண்டு அடிப்பதற்கு எள்கு
 நிலையும், வெண்தயிர் தோய்ந்த செவ்வாயும்,
 அழகையும், அஞ்சி நோக்கும் அந்நோக்கும்,
 அணிகொள் செஞ்சிறுவாய் நெளிப்பதுவும்,
 தொழுகையும், இவை கண்ட அசோதை
 தொடலை இன்பத்து இறுதி கண்டாளே !

(பெருமாள் திருமொழி)

तायिन् पेरिन्बम्

முலுடும் வெண்ணெய் அனைந்து தொட்டு உண்ணும்
 முகிழ் இளஞ் சிறுத் தாமரைக் கையும்,
 எழில் கொள் தாம்பு கொண்டு அடிப்பதற்கு எள்கு
 நிலையும், வெண்தயிர் தோய்ந்த செவ்வாயும்,
 அழகையும், அஞ்சி நோக்கும் அந்நோக்கும்,
 அணிகொள் செஞ்சிறுவாய் நெளிப்பதுவும்,
 தொழுகையும், இவை கண்ட அசோதை
 தொடலை இன்பத்து இறுதி கண்டாளே !

(பெருமாள் திருமொழி)

THE JOY OF HEAVEN

[Translated by R. S. D.]

Behold his lovely hands tender as the petals of the lotus. With them he toys with the butter and greedily devours it. How oft he trembles and winces under the dread lash in store for him for his wanton wiles. The tearful looks of his tremulous eyes, his charming coral lips blanched with curds, his twitching mouth and

praying hands ;—oh ! how they fill the heart of Yasoda with the very joy of heaven.

(From Kulasekar's Perumal Thirumozhi)

தொண்டர் குலமே தொழுகுலம்

பழுது இலா ஒழுகல் ஆற்றுப் பல சதுப் பேதிமார்கள்
இழிகுலத்தவர்களேனும் எம் அடியார்கள் ஆகில்,
தொழுமின் நீர், கொடுமின், கொண்மின், என்று நின்னோடும் ஒக்க
வழிபட அருளினாய் போல் ; மதில்-திரு அரங்கத்தானே.

तोण्डर् कुलमे तोमुकुलम्

பலுது இலா அலுஹல் அரூப் பல சதுப் பேதிமார்க்
இலிகுலத்தவர்க்லேனும் எம் அடியார்க்ள் ஆகில்,
தொழிமின் நீர், கொடுமின், கொண்மின், என்று நின்னோடும் ஒக்க
வழிபட அருளினாய் போல், மதில்—திரு அரங்கத்தானே.

WHO ARE THE BASE-BORN?

[Translated by R. S. D.]

Oh stainless men of vedic love, listen to the message of the Lord who ordains :—‘ What if born of the very dregs of society ; worship my servants : Let there be ceaseless interchange of loving gifts both of mind and heart.’

அமர ஓர் அங்கம் ஆறும் வேதம் ஓர் நான்கும் ஒதித்
தமர்களில் தலைவராய சாதி அந்தணர்களேனும் [ஆங்கே
நுமர்களைப் பழிப்பர் ஆகில், தொடிப்பது ஓர் அளவில்
அவர்கள் தாம் புலையர் போலும், அரங்கமா நகருளானே. !
(திருமாலை)

அமர ஆர் அடும் அரூம் வேதம் ஆர் நான்கும் அதித்
தமர்க்லில் தலைவராய சாதி அந்தணர்க்லேனும்
நுமர்க்கைப் பழிப்பர் அகில், தொடிப்பது ஓர் அளவில் அடும்
அவர்க்ள் தாம் புலையர் போலும், அரங்கமா நகருளானே. (திருமலை)

‘What if deeply versed in the vedic lore and exalted among the devotees. You are verily the base-born, if you turn away in scornful disdain from the votaries of my shrine?’

(From Thondar Adippodi Alvar, Thiru Malai)

ஆண்டாள் கனவு

வாரணம் ஆயிரம் சூழ வலம் செய்து
நாரணன் நம்பி நடக்கின்றான் என்று எதிர்
பூரண பொற்குடம் வைத்துப் புறம் எங்கும்
தோரணம் நாட்டக் கனாக் கண்டேன், தோழி! நான்.

आण्डाळ कनवु

वारणम् आयिरम् शूल वलम् शेय्दु
नारणन् नम्बि नडक्किन्नरान् एन्नरु एदिர்
पूरण पोरुकुडम् वैत्तुप् पुर्म् एङ्गुम्
तोरणम् नाट्क् कनाक् कण्डेन्, तोली नान्.

A VISION OF ANDAL

[Translated: Kalakshetra-Adyar]

O Friend! I dreamt I saw a thousand elephants in all the majesty of their panoply encircling the City. Borne aloft in their midst was my lover; and everywhere in our city were signs of welcome, the golden vessels filled with sacred water, the houses adorned with festoons and flowers.

மத்தளம் கொட்ட, வரி சங்கம் நின்று ஊத,
முத்து உடைத் தாமம் நிரை தாழ்ந்த பந்தல் கீழ்
மைத்துனன் நம்பி மதுகுதன் வந்து என்னைக்
கைத்தலம் பற்றக் கனாக் கண்டேன், தோழி! நான்.

मदलम् कोट वरि शङ्गम् निन्रु उद,
 मुत्तु उडैत्तामम् निरै तालुन्दु पन्दल्-कीलु
 मैत्तुनन् नम्बि मडुशूदन् वन्दु पुन्नैक्
 कैत्तलम् पर्क् कनाक्कण्डेन्, तोली नान्.

With sound of drum and the loud conch
 arousing sweet clamour, in the pavilion auspi-
 ciously decorated with white silk and snowy
 flowers, my Lover, the God of Gods, clasped my
 hand. So dreamt I, O friend!

சொல்லு சங்கே

கருப்பூரம். நாறுமோ? கமலப்பூ நாறுமோ?
 திருப் பவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ?
 மருப்பு ஓசித்த மாதவன் தன் வாய்ச் சுவையும் நாற்றமும்
 விருப்புற்றுக் கேட்கின்றேன் சொல், ஆழிவெண்சங்கே!
 (நாச்சியார் திருமொழி)

शोल्लु शङ्गे

करुप्पूरम् नारुमो? कमलप्पू नारुमो?
 तिरुप्पवलच् च़ेव्वाय् तान् तित्तिर्त्तिरुक्कुमो?
 मरुप्पु ओशित्त मादवन् तन् वाय्च् चुवैयुम् नार्मुम्
 विरुप्पुरुक् केट्किन्ऱेन् शोल् आलि वेण्शङ्गे.
 (नाच्चियार् तिरुमोळि)

WHAT STRANGE SWEETNESS!

[Translated by R. S. D.]

What strange sweetness do the coral lips of
 my lord breathe? De they smell of the rich
 camphor or a full-blown lotus, oh Sea-born
 conch, will you not tell me, I fondly ask?

(From Andal's Nachiyar Thirumozhi)

பக்தர் கண்ட பொன்யுகம்

பொலிக ; பொலிக ; பொலிக !

போயிற்று வல் உயிர்ச் சாபம் ;

நலியும் நரகுமும் நைந்த ;

நமனுக்கு இங்கு யாது ஒன்றும் இல்லை ;

கலியும் கெடும் ; கண்டு கொண்டின் ;

கடல்வண்ணன் பூதங்கள் மண்மேல்

மலியப் புகுந்து, இசைபாடி,

ஆடி, உழிதரக் கண்டோம்.

भक्तर कण्ड पौन्युगम्

पोलिह ; पोलिह ; पोलिह ;

पोयिर् वल् उयिर्च् चापम् ;

नलियुम् नरकमुम् नैन्द ;

नमनुक्कु इङ्गु यादु ओनूर्म् इल्लै ;

कलियुम् केडुम् कण्डु कोष्मिन् ;

कडल्वण्णन् पूदङ्गळ् मण्मेल्

मलियप् पुहुन्दु, इशै पाडि,

आडि उलिदरक् कण्डोम्.

HYMN OF THE GOLDEN AGE

[Translated by Bharathi]

The glory, glory, glory ! For Life's hard curse has expired ; swept out are pain and Hell, and Death has nought to do here. Mark ye, the Iron Age shall end. For we have seen the hosts of Vishnu ; richly do they enter in and chant His praise and dance and thrive.

கண்டோம், கண்டோம், கண்டோம் ;
 கண்ணுக்கு இனியன கண்டோம் ;
 தொண்டீர் ; எல்லீரும் வாரீர் ;
 தொழுது தொழுது நின்று ஆர்த்தும் ;
 வண்டு ஆர் தண்ணந் துழாயான்
 மாதவன் பூதங்கள் மண்மேல்
 பண்தான் பாடி நின்று, ஆடி,
 பரந்து திரிகின்றனவே.

கण्डोम् ; कण्डोम् ; कण्डोम् ;
 कण्णुकु इनियन कण्डोम् ;
 तोण्डीर्, पुल्लिरुम् वारीर् ;
 तोलुडु तोलुडु निन्रु आर्तुम्
 वण्डु आर् तणन्तुल्लायान्
 मादवन् पूदङ्गळ् मण्मेल्
 पण् तान् पाडि निन्रु आडि,
 परन्दु तिरिहिन्न्रनवे.

We have seen, we have seen, we have
 seen.....seen things full sweet in our eyes.
 Come, all ye lovers of God, let us shout and
 dance for joy with oft-made surrenderings.
 Wide do they roam on earth singing songs and
 dancing, the hosts of krishna who wears the
 cool and beautiful Tulsi, the desire of the Bees.

திரியும் கலியுகம் நீங்கி,
 தேவர்கள் தாமும் புகுந்து
 பெரிய கிதயுகம் பற்றி,
 பேரின்ப வெள்ளம் பெருக,
 கரிய முகில் வண்ணன், எம்மான்,
 கடல்வண்ணன் பூதங்கள் மண்மேல்
 இரியப் புகுந்து, இசை பாடி
 எங்கும் இடம் கொண்டனவே.

திரியும்காலியும்கு நீடி,
 தைவர்கல் தாமும்கு புஹ்நு
 பெரிய கிதயும்கு பரி,
 பெரிந்நு வெல்லும்கு பெரு,
 கரிய முஹிற் வண்ணு, மூமானு,
 கடல்வண்ணு பூதந்நு மண்மேல்
 இரியும்கு புஹ்நு, இசைபாடி
 மூலும்கு இடம் கொண்டுநவை.

The Iron Age shall change. It shall fade, it shall pass away. The gods shall be in our midst. The Mighty Golden Age shall hold the earth and the flood of the highest Bliss shall swell. For the hosts of our dark-hued Lord, dark-hued like the cloud, dark-hued like the sea, widely they enter in, singing songs, and everywhere they have seized on their stations.

செய்கின்றது என் கண்ணுக்கு ஒன்றே
 ஒக்கின்றது—இவ் உலகத்து
 வைகுந்தன் பூதங்களேயாய்,
 மாயத்தினால் எங்கும் மன்னி;
 ஐயம் ஒன்று இல்லை; அரக்கர்
 அசுரர் பிறந்தீர் உள்ளீரேல்,
 உய்யும் வகை இல்லை, தொண்டீர்!
 ஊழி பெயர்த்திடும் கொன்றே.

ஸோகிந்நு மூந் கணுக்கு அந்நே
 அவிக்கந்நு-இவ் உலகது
 வைஹ்நு பூதந்நுமாய்
 மாயத்தினால் மூலும்கு மன்னி;

ऐयम् ओन्रु इल्लै अरक्कर् असुरर्
 पिरन्दीर् उळ्ळीरेल्,
 उय्युम् वहैयिल्लै, तोण्डीर् !
 ऊलि पेयर्त्तिडुम् कोन्रे.

And many are the wondrous sights that strike mine eyes. As if by magic vishnu's hosts have come in and firmly placed themselves everywhere. Nor doubt it, ye fiends and demons, if such be born in our midst, take heed! Ye shall never escape. For the spirit of Time will slay and fling you away.

கொன்று உயிர் உண்ணும் விசாதி,
 பகை, பசி, தீயன எல்லாம்
 நின்று இவ் உலகில் கடிவான்,
 நேமிப் பிரான் தமர் போந்தார் ;
 நன்று இசைபாடியும், துள்ளி
 ஆடியும், ஞாலம் பரந்தார் ;
 சென்று, தொழுது, உய்ம்மின் ; தொண்டர் !
 சிந்தையைச் செந்நிறுத்தியே.

(திருவாய் மொழி)

कोन्रु उयिर् उण्णुम् विशादि,
 वहै, पशि, तीयन एल्लाम्
 निन्रु इव् उलहिल् कडिवान्,
 नेमिप् पिरान्-तमर् पोन्दार् ;
 नन्रु इशै पाडियुम्, तुळ्ळि
 आडियुम्, जालम् परन्दार् ;
 शेन्रु, तोलुड्, उय्म्मिन्, तोण्डीर् ;
 शिन्दैयैच् चेन्निरुत्तिये.

(तिरुवाय्मोळि)

These hosts of the Lord of the Disous, they are here to free this earth of the devourers of Life, Disease and Hunger, vengeful Hate and all other things of evil. And sweet are their songs, as they leap and dance, extending wide over earth. Go forth, ye lovers of God, and meet these hosts divine; with right minds serve them and be saved.

(From Nammalvar's Thiruvai Moozhi)

கம்பனது ராமராஜ்யம்

கலம் சுரக்கும் நிதியம் ; கணக்கிலா
நிலம் சுரக்கும் நிறைவளம் ; நன்மணி
பிலம் சுரக்கும் ; பெறுதற்கு அரியதம்
குலம் சுரக்கும் ஒழுக்கம், குடிக்கு எலாம்.

कम्बनदु रामराज्यम्

கலம் சுரவுகும் நிதியம் ; கணவிகலா
நிலம் சுரவுகும் நிரைவலம் ; நன்மணி
பிலம் சுரவுகும் ; பெரிதற்கு அரியதம்
குலம் சுரவுகும் அலுவகம், குடிக்கு எலாம்.

THE REIGN OF LOVE

[Translated by R. S. D.]

What untold wealth do ships bring to the shores of Kosala from lands afar ! Countless are the riches which mother earth yields. In the wombs of her mines, there glow and glitter lustrous gems of value rare. Out of the heroic mould of men springs the pedigree of the noble and the great.

கூற்றம் இல்லை, ஓர் குற்றம் இலாமையால் ;
 சீற்றம் இல்லை, தம் சிந்தையில் செவ்வியால் ;
 ஆற்ற நல்லறம் அல்லது இலாமையால்,
 ஏற்றம் அல்லது இழிதகவு இல்லையே.

கூர்ம் இல்லை, ஆர் கர்ம் இல்லாமையால்,
 சீர்ம் இல்லை, தம் சிந்தையில் செவ்வியால் ;
 ஆர் நல்லர்ம் அல்லது இல்லாமையால்,
 ஈர்ம் அல்லது இழிதகவு இல்லை.

Will the shadow of death ever hover over a land which knows no evil? Will the tempest of wrath ruffle the calm of the soul rooted in virtue? Will men ever droop and fall in her kingdom alien to the crooked ways of sin.

கோதைகள் சொரிவன குளிர் இள நறவம் ;
 பாதைகள் சொரிவன பருமணி கனகம் ;
 ஊதைகள் சொரிவன உயிர் உறும் அமுதம் ;
 காதைகள் சொரிவன செவிநுகர் கணிகள் .

கோதைகள் சொரிவன குளிர் இள நறவம் ;
 பாதைகள் சொரிவன பருமணி கனகம் ;
 ஊதைகள் சொரிவன உயிர் உறும் அமுதம்,
 காதைகள் சொரிவன செவிநுகர் கணிகள் .

Wreaths drop their honey ; ships cast ashore their gold and gems ; winds breathe the very balm of life ; and the muse feeds the ear with her mellow songs.

வண்மை இல்லை, ஓர் வறுமை இன்மையால் ;
 திண்மை இல்லை, நேர் செறுநர் இன்மையால் ;
 உண்மை இல்லை, பொய் உரை இலாமையால் ;
 ஒண்மை இல்லை, பல் கேள்வி ஒங்கலால் .

வணை இல்லை, ஓர் வரூமை இன்மையால்
 திணை இல்லை, நேர் ஶேரு நர் இன்மையால் ;
 உணை இல்லை, ஸோய் உரை இலாமையால்
 ஓணை இல்லை பல் கேல்வி ஓடினாலால்.

Of what avail is one's bounty in the land of Kosala which knows no want? Of what avail is one's heroic valour where there are none to contend? Neither learning's lustre nor truth's splendour is seen; for she knows not either the gloom of ignorance or the alloy of lies.

பொற்பில் நின்றன பொலிவு ; பொய்யிலா
 நிற்பின் நின்றன நீதி ; மாதரார்
 அற்பின் நின்றன அறங்கள் ; அன்னவர்
 கற்பின் நின்றன காலமாரியே.

ஸோபில் நின்றன ஸோபிவு, ஸோயிலா
 நிற்பில் நின்றன நீதி; மாதரார்
 அஸ்பின் நின்றன அரஶ்டல் ; அன்னவர்
 கஸ்பின் நின்றன காலமாரியே.

Her beauty is born of her nobility. Her justice has its root in truth. In her love are enthroned her virtues and on her chastity rest the seasonal showers.

செவ்விய, மதுரம் சேர்ந்தன, பொருளில்
 சீரிய, கூரிய தீஞ்சொல்
 வவ்விய கவிஞர் அனைவரும், வடநூல்
 முனிவரும் புகழ்ந்தது ; வரம்பில்
 எவ்வுலகத்தோர் யாவரும் தவம் செய்து
 ஏறுவான் ஆதரிக்கின்ற
 அவ்வுலகத்தோர் இழிவதற்கு அருத்தி
 புரிகின்றது அயோத்திமா நகரம்.

ஶேவ்விய மதுரம் ஶேர்ந்நன, பூர்ஶில்
 ஶீரீய, கரீய தீர்ஷால்
 வவ்விய கவிர் அநீவரம், வடநூல்,
 முநிவரம் பூஶ்ந்நது ; வரம்மில்
 பூவூலஶ்தூர் யாவரம் தவம் ஶேய்ந்நு
 பூர்வான் ஆடரீவிகந்நு
 அவூலஶ்தூர் இலிவடர்கு அரூதி .
 பூரிஶிந்நு அயோத்திமா நஶரம்.

The far-famed city of Ayodya is lapped in
 the songs of the mighty poets of yore, who, with
 choice words and measured-phrases of import
 deep, sing of her immortal glories in a melodious
 strain. Verily even the denizens of heaven to
 which the mortal world aspires, long to dwell
 on earth.

கல்வியும் சமதர்மமும்
 கல்லாது நிற்பார் பிறர் இன்மையின்
 கல்வி முற்ற
 வல்லாரும் இல்லை ; அவை வல்லர்
 அல்லாரும் இல்லை ;
 எல்லாரும் எல்லாப் பெருஞ் செல்வமும்
 எய்தலாலே
 இல்லாரும் இல்லை ; உடையார்களும்
 இல்லை மாதோ.

கல்வியும் சமதர்மமும்
 கல்லாது நிரூபார் பிறர் இன்மையின் கல்வி மூர்
 வல்லாரும் இல்லை ; அவை வல்லர் அல்லாரும் இல்லை ;
 பூல்லாரும் பூல்லாப் பெருஞ் செல்வமும் பூய்ந்நு
 இல்லாரும் இல்லை ; உடையார்களும் இல்லை மாதோ.

Who can winnow the learned from the ignorant in her city which is all lit with the light of learning? Who can sift the rich from the poor where all have what their hearts yearn for?

ஏகம் முதல் கல்வி முளைத்து எழுந்து
எண்ணில் கேள்வி
ஆகு அம் முதல் திண்பணை போக்கி,
அருந்தவத்தின்
சாகம் தழைத்து, அன்பு அரும்பித்
தருமம் மலர்ந்து,
போகம் கனி ஒன்று பழுத்தது
போலும் அன்றே.

एहम् मुदल् कल्वि मुलैत्तु एलुन्दु
एणिणल् कैल्वि
आहु अम् मुदल् तिन् पणै पोविक,
अरुन्दवत्तिन्
शाहम् तलैत्तु, अन्बु अरुम्बित्
तरुमम् मलरुन्दु
पोहम् कनि ओन्रु पलुत्तदु
पोलुम् अन्रे.

Behold the one seed of learning bursting into branches of diverse discourse, leaves of devotion, buds and blossoms of love and heroic virtue on whose crest there dances the very fruitful joy of life.

பெருந்தடங்கண் பிறை நுதலார்க்கு எலாம்,
பொருந்து செல்வமும் கல்வியும் பூத்தலால்,
வருந்தி வந்தவர்க்கு ஈதலும், வைகலும்
விருந்தும் அன்றி, விழைவன யாவையே.

பெருந்தகட்டிப் பிர்ை நுதலார்க்கு ஸுலாம்
 பொருந்து ஸெல்வமும் கல்வியும் பூதலால்,
 வருந்நி வந்தவர்க்கு இடலும், வஹலும்
 விருந்தும் அந்ரீ, விலைவன யாவே.

Endowed with the light of learning and splendour of riches, her broad-eyed daughters with their arched brows recalling the crescent delight in their life's mission of ministering unto the indigent and welcoming the guests that grace their homes.

வசிஷ்டர் காட்டிய அரசியல் நெறி

உருளும் நேமியும் ஒண்கவர் எஃகமும்
 மருளில் வாணியும் வல்லவர் மூவர்க்கும்
 தெருளும் நல்லறமும் மனச் செம்மையும்
 அருளும் நீத்த பின் ஆவது உண்டாகுமோ ?

वसिष्ठर् काटिय अरशियल् नेरि

உருலும் நெமியும் ஂஃகவர் எஃஹமு
 மருறில் வாணியும் வல்லவர் மூவர்க்கும்
 தெருல் நல்லறமும் மனச் செம்மையு
 அருலும் நீத்த பின் ஆவது உண்டாஹுமோ ?

Of what avail are the might of the lord with his flaming wheel, the immense strength of the God with his shining axe, and the flawless lore of the great-lord of speech if the three colossal, unshaken firm pillars of virtue, probity and love crumble and fall.

என்பு தோலுடையார்க்கும் இலார்க்கும் தம்
வன்புலப் பகை மாசு அற மாய்ப்பது என் ?
முன்பு பின்பு இன்றி மூன்று உலகத்திலும்
அன்பின் அல்லதோர் ஆக்கம் உண்டாகுமோ ?

ஓந்நு துலுதீயாக்நு இலாக்நு தந்
வந்நுலப் பஹை மாசு அந்நு மாய்ப்பது ஓந்நு
முந்நு பிந்நு இந்நு மூந்நு உலஹ்நிந்நு
அந்நிந்நு அல்லதோர் ஆக்கம் உண்டாகுமோ ?

Of what avail are one's mortification of the flesh and the quelling of the wild, mutinous passions, if one's heart does not throb with love. Is there any weapon mightier than love in the triple world of men.

வையம் மன்னுயிராக அம் மன்னுயிர்
உய்யத் தாங்கும் உடலன்ன மன்னனுக்கு
ஐயம் இன்றி அறம் கடவாது அருள்
மெய்யில் நின்ற பின் வேள்வியும் வேண்டுமோ ?

வையம் மன்னுயிராக அம் மன்னுயிர்
உய்யத் தாங்கும் உடலன்ன மன்னனுக்கு
ஐயம் இந்நு அந்நு கடவாது அருள்
மெய்யில் பிந்நு பிந்நு வேள்வியும் வேண்டுமோ ?

May the lord of the earth behold himself as one vast tabernacle of all the souls of his subjects and wield the sceptre of justice tempered with mercy. Is there any sacrifice more sacred than the rule and away of love ?

ஆரொடும் பகை கோள் இலது என்ற பின்
 போர் ஒடுங்கும் புகழ் ஒடுங்காது தன்
 தார் ஒடுங்கல் செய்யாது அது தந்த பின்
 வேரொடும் கெட வேண்டல் உண்டாகுமோ ?

आरोडुम् प है कोळ् इलदु एनूर् पिन्
 पोर् ओडुङ्गुम् पुहल् ओडुङ्गादु तन्
 तार् ओडुङ्गाल् शय्यादु अदु तन्द पिन्
 वेरोडुम् केड वेण्डल् उण्डाहुमो ?

Habour no hatred; then the earth will no longer ring with the clang and clash of arms. But the unfading wreath of glory awaits you, Oh prince of peace. Verily the love that saves your soldiers of truth will make the evil might of your foes wither at the root.

(From Kamba Ramayana)

கம்பனுக்குப் பின்

அற்புதக் கூத்து

மதுவிரி கோதை மடவரற்கு அம்ம !
 புது விருந்து உண்ண உண்ண
 அதிசயம் விளைக்கும் நின் அற்புதக் கூத்தே.

अर्पुदक्कुत्तु

मदुविरि कोदै मडवरर्कु अम्म
 पुदु विरुन्दु उण्ण उण्ण
 अतिशयम् विळैक्कुम् निन् अर्पुदक्कुत्ते.

THE WONDROUS DANCE

[Translated by R. S. D.]

What a wondrous dance is the dance of the Lord. It is a cloyless feast to the eyes of His beloved decked in fresh flowers.

கூகா என்று குரைப்பது அல்லால் சமன்
வாவா என்னில் வரேம் என வல்லிரே ?
தேவேசன் பயில் தில்லையின் எல்லையின்
சேர்வீரேல், அது செய்யவும் வல்லிரே !

(சிதம்பரச்செய்யுட் கோவை)

कूहा एनू कुरैप्पदु अल्लाल् शमन्
वावा एन्निल् वरेम् एन वल्लिरे
देवेशन् पयिल् तिल्लैयिन् एल्लैयिल्
शेर्वीरेल्, अदु शेय्यवुम् वल्लिरे. (शिदम्बरच्चेय्युद् कोवै)

CONQUEST OF DEATH

[Translated by R. S. D.]

Can you resist the rattle and the fog in the throat and mist in your eyes when death the leveller, knocks at your doors? Seek the Lord of Lords who dances his eternal dance in Thillai. Then you may laugh to scorn the dread might of death.

Chidambara Seiyul Kovai,
Kumaragurupara
Swamigal

வஞ்சித்தல் மதியினம்

வஞ்சித்து ஒழுகும் மதியிலிகாள் ! யாவரையும்
வஞ்சித்தோம் என்று மகிழ்ந்மின்—வஞ்சித்த
கங்கும் உளன் ஒருவன் காணுங்கொல் என்று அஞ்சி
அங்கம் குலைவது அறிவு.

(நீதி நெறி விளக்கம்)

वञ्चित्तल् मदियीनम्

वञ्चित्तु ओलुहुम् मदियिलिकाल् यावरैयुम्
 वञ्चित्तेम् एन्रु महिलुमिन्—वञ्चित्त
 कङ्गुम् उळन् ओरुवन् काणुङ्गल् एन्रु अञ्जि
 अङ्गम् कुलैवद् अरिवु. (नीतिनेरि विळक्कम्)

GLOAT NOT

[Translated by R. S. D.]

Oh foolish men of vile design; gloat not
 over the guile which you practise. Oh man,
 tremble with fear, for the indwelling Lord ever
 watches all your hidden deceits.

From
 Kumaragurupara Swamigal,
 Needinéri
 Vilakkam.

கிளி விடு தூது

ஆரும் அறியாமல் எனை அந்தரங்கமாக வந்து
 சேரும்படி இறைக்குச் செப்பி வா, பைங்கிளியே.

ஊரும் இலார் பேரும் இலார் உற்றார் பெற்றருடனே
 ஆரும் இலார் என்னை அறிவாரோ? பைங்கிளியே.

காந்தம் இரும்பைக் கவர்ந்து இழுத்தால் என்ன அருள்
 வேந்தன் எமை இழுத்து மேவுவனோ? பைங்கிளியே.

சொல் இறந்து நின்ற சுகரூபப் பெம்மாளை
 அல்லும் பகலும் அணைவேனோ? பைங்கிளியே. [கும் ;

மண் உறங்கும், விண் உறங்கும், மற்றுள்ள எலாம் உறங்
 கண் உறங்கேன் எம் இறைவர் காதலால், பைங்கிளியே.

உள்ளத்தின் உள்ளே ஒளித்திருந்து என் கள்ளம் எல்லாம்
 வள்ளல் அறிந்தால் எனக்கு வாயும் உண்டோ? பைங்கிளியே.

கள்ளத் தலைவர் அவர் கைகாட்டிப் பேசாமல்
உள்ளத்தில் வந்த உபாயம் என்னோ? பைங்கிளியே.

(தாயுமானவர் பாடல்)

किलि विडु तूडु

आरुम् अरियामल् पुन्नै अन्तरङ्गमाह वन्दु
शेरुम्पडि इरैक्कुच् चेप्पि वा पैङ्गिलिये.

ऊरुम् इलार् पेरुम् इलार् उर्रिर् पेररुडने
आरुम् इलार् पुन्नै अरिवारो पैङ्गिलिये.

कान्तम् इरुम्बैक् कवर्न्दु इलुत्ताल् पुन्न अरुल्
वेन्दन् एमै इलुत्तु मेवुवनो पैङ्गिलिये.

शोल् इरन्दु निन्ऱ शुकूरूपप् पेम्मानै
अल्लुम् पहलुम् अणैवेनो पैङ्गिलिये.

मण् उरङ्गुम् विण् उरङ्गुम् मरुउल्ल एलाम् उरङ्गुम्
कण् उरङ्गेन् एम् इरैवर् कादलाल् पैङ्गिलिये.

उळ्ळत्तिन् उळ्ळे ओळित्तिरुन्दु एन् कळ्ळम् एल्लாம்
वळ्ळल् अरिन्டाल் एनक्कु वायुम् उण्डो पैङ्गिलिये.

कळ्ळत् तलैवर् अवर् कैकाट्टिप् पेशामल्
उळ्ळत्तिल् वन्द उपायम् पुन्नो पैङ्गिलिये.

(தாயுமானவர் பாடல்)

OH BIRD !

[Translated by R. S. D.]

Oh my tender parrot, will you fly on your
swift wings to my lord and whisper into his
ears my secret message and beg him to steal to
my tryst.

Will the Nameless One know me, this desolate one? Like the loadstone that lures the iron, will the prince of mercy draw me on to his beloved bosom?

Shall I forver clasp to bosom my lover, who breaks through language and escapes. Earth and heaven are wrapped in sweet slumber. Smitten with love, my forlorn eyes know not the balm of sleep.

How dare I stand before my lord who unseen beholds all the treacherous tricks of my soul.

Oh, what a great prince of thteves is my Lord! He beckons not, and speaks not, but He has slid into my soul. Do you know what His secret designs are? Oh tell me, my tender bird.

From
Thayumanavar

கைத்திறன்

மாறாமல் இரு நிலத்தில் அறம் வளர்க்கும் கையே ;

மனை அறத்தால் அறம் பெருக்கித் திறம் வர்க்கும் கையே ;
வீரக நவநிதியம் வினையும் இந்தக் கையே ;

மேன்மேலும் பாலமுதம் அனையும் இந்தக் கையே ;
ஆறுத சனங்கள் பசி ஆற்றும் இந்தக் கையே ; [கையே ;
அணங்கு அனையார் வணங்கி நித்தம் போற்றும் இந்தக்
பேரக நன்னகரம் காக்கும் இந்தக் கையே ;

பிறவாத நெறியார்க்கே ஏற்கும் இந்தக் கையே.

(திருக்குற்றலக் குறவஞ்சி)

कैत्तिरन्

मारामल् इरु निलत्तिल् अरम् वळर्वकुम् कैये ;
 मनै अरत्ताल् अरम् पेरुविकत् तिरम् वळर्वकुम् कैये ;
 वीराह नवनिदियम् विलैयुम् इन्दक् कैये ;
 मेन्मेलुम् पालमुदम् अलैयुम् इन्दक् कैये ;
 आराद जनङ्गळ् पशि आरुम् इन्दक् कैये ;
 अणङ्गु अनैयार् वणङ्गि नित्तम् पोर्कुम् इन्दक् कैये ;
 पेराह नन्नहरम् कावकुम् इन्दक् कैये ;
 पिरवाद नेरियार्क्कै एर्वकुम् इन्दक् कैये.
 (तिरुक्कुरालक् कुरवज्जि)

A PRESAGINGPALM

[Translated by R. S. D.]

Oh maid! What wondrous things does your palm presage! You will foster virtues that may fling open the doors of heaven. Your loving devotion to your household work will win for you the very crown of chastity. Milk and honey will flow from your bounteous hands; and you will be endowed with all the proud possessions of the world. You will banish from earth the gnawing hunger that torments men. Maids of celestial charm and beauty will sing your praises. You will become the guardian angel of this city and clasp the hand of the Lord who knows no birth or death.

(*Thirukkuttalak kuravanji*)

நடம்புரியும் இடம்

எத்துணையும் பேதம் உறுது

எவ்வுயிரும் தம் உயிர் போல் எண்ணி, உள்ளே
ஒத்து, உரிமை உடையவராய்

உவக்கின்றார் யாவர், அவர் உளம் தான் சுத்த
சித்து உருவாய் எம்பெருமான்

நடம் புரியும் இடம் என நான் தெரிந்தேன், அந்த
வித்தகர் தம் அடிக்கு ஏவல்

புரிந்திட என் சிந்தை மிக விழைந்ததாலோ !
எல்லாரும் இன்புற்று இருக்க நடம் ஆடுகின்றாய்
வல்லாரின் வல்லாய் ! மலர்ப்பாதம் நோவாதா ?

नटम् पुरियुम् इडम्

एतुणैयुम् बेदம் உராடு

एवुयिक्कुम् தம் உயிர் போல் உணி, உண்
ओत्तु, उरिमै உடையவராய்

उवक्किन्रार् யாவர், அவர் உண் தான் சுத்த
शित्तु உருவாய் உம்பெருமான்

नटम् पुरियुम् इडम्, एन नान् तेरिन्देन्, अन्द
वित्तहर् தம் அடிக்கு ஏவல்

पुरिन्दिड एन् शिन्दै मिह विलैन्दतालो
एल्लारुम् இன்புற்று இருக்க நடம், ஆடுகின்றாய்
वल्लारिन् वल्लाय्, मलरप्पादम् நோவாதா ?

WHERE THE LORD DANCES !

[Translated by R. S. D.]

Behold the man whose riftless heart throbs
in tune with the rhythm of all life. In such a
heart one sees the eternal dance of the Lord.
Let me be unwearied in his service.

Oh Mightier than the mightiest! You dance for the endless delight of all alike. Will not your tender feet ache with it? I fondly ask.

வெண்ணிலாக் கண்ணிகள்

அம்பரத்தில் ஆடுகின்றார் வெண்ணிலாவே ! அவர் ஆடுகின்ற வண்ணம் என்ன ? வெண்ணிலாவே !

அந்தரத்தில் ஆடுகின்றார் வெண்ணிலாவே ! அவர் ஆடும் வகை எப்படியோ ? வெண்ணிலாவே !

அணுவில் அணுவாயிருந்தார் வெண்ணிலாவே !—எங்கும் ஆகி நின்ற வண்ணம் என்ன ? வெண்ணிலாவே !

அண்ட பகிரண்டம் எல்லாம் வெண்ணிலாவே !—ஐயர் ஆட்டம் என்று சொல்வதென்ன ? வெண்ணிலாவே !

அம்பரத்தில் ஆடுகின்றார் வெண்ணிலாவே—என்னை ஆட்டுகின்றார் இம்பரத்தே வெண்ணிலாவே.

(திரு அருட்பா)

वेणिंलाक् कणिहल्

अम्बरत्तिल् आडुहिन्ऱार् वेणिंलावे ! अवर्
आडुहिन्ऱ वण्णम् पुन्न ? वेणिंलावे !

अन्दरत्तिल् आडुकिन्ऱार् वेणिंलावे ! अवर्
आडुम् वहै पुप्पडियो ? वेणिंलावे !

अणुविल् अणुवायिरुन्दार् वेणिंलावे !—एङ्गुम्
आहि निन्ऱ वण्णम् पुन्न ? वेणिंलावे !

अण्ड बहिरण्डम् पुल्लाम् वेणिंलावे !—ऐयर्
आट्टम् पुन्ऱु शोल्बदेन्न ? वेणिंलावे !

अम्बरत्तिल् आडुहिन्ऱार् वेणिंलावे ! पुन्नै
आट्टुहिन्ऱार् इम्बरत्ते वेणिंलावे.

(तिरुवरुட்பா)

LIFT THE VEIL, OH MOON!

[Translated by R. S. D.]

Oh tender Moon! Will you not unfold to me the secret of the charm and grace of my Lord's dance in the vast theatre of heaven and earth?

Tinier than the tiniest atom is my Lord; yet is it not a miracle that the whole world throbs with the music and lilt of His dance?

Will you unravel to me the mystery of the Lord who bids countless worlds spin and dance through the immeasurable depths of space? Do you not know, Oh tender moon!, that I am but a toy in His hands?

(From Ramalinga Swamigal's Arutpa)

ஊழிக் கூத்து

வெடிபடு மண்டத் திடிபல தாளம்போட—வெறும்
வெளியிலிரத்தக் களியோடு பூதம்பாடப்—பாட்டின்
அடி படுபொருளுன் அடிபடுமொலியிற் கூடக்—களித்
தாடுங்காளீ, சாமுண்டி, கங்காளீ!

அன்னை, அன்னை!

ஆடுங் கூத்தை நாடச் செய்தா யென்னை.

ஐந்துறு பூதம் சிந்திப்போ யொன்றாகப்—பின்னர்
அதுவும் சக்திக் கதியில் மூழ்கிப்போக—அங்கே
முந்துறு மொளியிற்சிந்தை நழுவும் வேகத்—தோடே
முடியா நடனம் புரிவாய், அடுதீ சொரிவாய்,
அன்னை, அன்னை!

ஆடுங் கூத்தை நாடச் செய்தா யென்னை.

பாழாம் வெளியும் பதறிப்போய் மெய்குலையச்—சலனம்
பயிலும் சக்திக் குலமும் வழிகள் கலைய—அங்கே
ஊழாம் பேய்தான் 'ஓஹாஹோ' வென்றலைய,—வெறித்

துறுமித் திரிவாய், செறுவெங் கூத்தே புரிவாய்,
அன்னை, அன்னை !

ஆடுங் கூத்தை நாடச் செய்தா யென்னை.

சத்திப்பேய்தாம் தலையொடு தலைகள் முட்டிச்—சட்டச்
சட சட சட்டென் றுடைபடு தாளங்கொட்டி—அங்கே
எத்திக்கினிலும் நின்விழியனல் போயெட்டித்—தானே
எரியுங் கோலங் கண்டே சாகும் காலம் !

அன்னை, அன்னை !

ஆடுங் கூத்தை நாடச் செய்தா யென்னை.

காலத்தொடு நிர்மூலம் படுமூ வுலகும்—அங்கே
கடவுள் மோனத் தொளியே தனியாயிலகும்—சிவன்
கோலங்கண்டுன் கனல் செய் சினமும் விலகும்—கையைக்
கொஞ்சித் தொடுவாய் ஆனந்தக் கூத்திடுவாய் !

அன்னை, அன்னை !

ஆடுங் கூத்தை நாடச் செய்தா யென்னை.

(சுப்பிரமணிய பாரதி)

उलिकू कूचु

वेडिपडु मण्डत्तिडि पल तालम् पोड-वेरुम्
वेळियिलिरत्तक् कळियोडु बूतम् पाडप्—पाट्टिन्
अडि पडुपोरुलुन् अडिपडुमोलियिरु कूडक्-कळित्
ताडुङ्काळी, शामुण्डी ; कङ्काळी !

अन्नै, अन्नै !

आडुङ् कूत्तै नाडच् च्छेय्दायेन्नै.

ऐन्दुरु बूतम् चिन्दिप्पो योन्ராहप्—पिन्नर्
अडुवुम् शवितक् कदियिल् मूलुहिप्पोह—अङ्गे
मुन्दुरु मोळियिरु चिन्दै नल्लुवुम् वेगत्-तोडे
मुडिया नटनम् पुरिवाय्, अडुती शोरिवाय्
अन्नै, अन्नै !

आडुङ् कूत्तै नाडच् च्छेय्दायेन्नै.

पालाम् वेळियुम् पदरिप्पोय् मेय्कुलैयच्—चलनम्
 पयिलुम् शक्तिवकुलमुम् वलिहळ् कलैय,—अङ्गे
 ऊलाम् पेय्दान् 'ओहो' एन्रलैय,—वेरित्
 तुरुमिच्चिरिवाय्, शेरुवेङ् कूत्ते पुरिवाय्
 अन्नै, अन्नै !

आडुङ् कूत्तै नाडच् चेय्दायेन्नै.

शक्तिप्पेय्दाम् तलैयोडु तलैहळ् मूट्टिच्—चट्टिच्
 चट चट चट्टेन् रुडै पडु ताळङ्कोट्टि, अङ्गे
 एत्तिविकनिलुम् निन् विलियनल् पोयेट्टित्—ताने
 एरियुङ् कोलङ् कण्डे शाहुम् कालम्
 अन्नै, अन्नै !

आडुङ् कूत्तै नाडच् चेय्दायेन्नै.

कालत्तोडु निर्मूलम् पडुम् वुलहुम्—अङ्गे
 कडवुळ् मोनत् तोळिये तनियायिलम्—शिवन्
 कोलङ्कण्डुन् कनल् शेय् शिनमुम् विलहुम्—कैयैक्
 कोञ्जित् तोडुवाय् आनन्दक् कूत्तिडुवाय्,
 अन्नै, अन्नै !

आडुङ् कूत्तै नाडच्चेय्दा येन्नै.

OOZHIK KOOTTU

OR

THE DANCE OF DOOM

(Translated by P. Mahadevan)

(This poem may be considered the culminating point of Bharati's devotional poetry. It fuses in a compact form a metaphysical interpretation of the Universe as a perpetual process of Being and Becoming with the sombre magnificence of a vision poetically apprehended).

The worlds unleashe'd collide in space
 And crash 'mid peals of thunder;
 The spirits blood-soaked run a race
 With th' atoms split asunder.—
 Dread Mother, Kali,
 Chamundi, Gangali!—
 The tinklings of thy glancing feet
 In tantalizing patterns fleet
 Unwind the cosmic loom,—
 Usher in the final doom!
 Bliss is it to see thee capture
 Dissolution's heady rapture.

The five-fold bhuts dissolve and merge
 In that terrific blast;
 The mind is driven to the verge
 Of extinction at last,
 As with eyes ablaze
 Thou thread'st the maze
 And scatter'st fire
 In which worlds expire.

Mother, Mother, I've fall'n in love
With thy dancing in th' inane above!

The emptied spaces shrink in dread,
The daemon-hosts retire :
Disintegration stalks wide-spread
With mounting flood and fire.
O'er that deluge
And arson huge,
Thou rangest yelling frantic
In movements corybantic :
How blest am I to have been
A witness of that awful scene!

Shakti's minions clap their hands
In suicidal glee,
As they butt and rear in roving bands
And sink in a boiling sea :
The havoc wrought
In past all thought,—
For Time at last expires
In thy consuming fires.
I thank thee mother for the chance
Of witnessing thy mystic dance!

O'er Space and Time annihilated
A silent splendour breaks ;
But with that holocaust elated
Thy Mother-heart a wakes ;
From the void arises divine Crace
In Shiva's winsome form and face ;

With looks down-cast and tender
You meekly then surrender
To your eternal spouse
In a divine carouse :
For I see you hand in hand advance
T' resume Creation's' joyous dance.
(From Bharathi).
